

KOMMUNISTISK POLITIK

Klimaaktion i Melbourne 13. juni 2009

OUR CLIMATE: NOT YOUR BUSINESS

Nr. 13
13. årg.

2009
19. juni -
10. juli
Støttepris 20 kr.

TEMA: EFTER EU-VALGET

- To valg - to signaler s. 2 • Hemmelige aftaler, ægte krokodilletårer s. 3 •
- EU efter parlamentsvalget s. 4 • Junibevægelsens endeligt s. 6 •
- Folkebevægelsen samler EU-modstanden s. 7 • Stop tvangsudvisningerne s. 8 •
- Kommuneaftale garanti for nedskæringer s. 10 • Sælen spørger stadig s. 11 •
- Verden ifølge Carlos Latuff s. 12 • Har indianerne og regnskoven vundet? s. 14 •
- Peru: Blodet flyder i Amazonas s. 15 • To økonomiske verdener s. 17 •
- Videnskab mod kreationisme s. 19 • Debat s. 22 • Udsat og udsættelse s. 24

To valg – to signaler

KOMMUNISTISK POLITIK

I sin bog 'Danske konger og dronninger' siger den borgerlige historiker og EU-modstander Palle Lauring:

"Efter den franske revolution og Ludvig den Sekstendes henrettelse blev de republikanske tanker almindelige i alle europæiske lande, og de har holdt sig, skiftende stærke og svagere efter de politiske konjunkturer. Men vil til enhver tid siden 179, også i dag, træffe mennesker (og historieskriverne), der er allergiske over for konger ..."

I en menneskealder har den republikanske strømning i Danmark unægtelig hørt til de svagere, til tider næsten usynlige. Det er over firs år siden, man råbte "Kong Christian den sidste – herut!" i forbindelse med kongens forsøg på statskup – som royalistiske historikere nok så pænt kalder Påskekrisen i 1920.

Og så pludselig gav den sig til kende igen, til forbløffelse og forskrækkelse for borgerlige politikere, og til hvidglødende ærgrelse for Pia Kjærsgård, i forbindelse med folkeafstemningen om tronfølgeloven, der skal tillade førstefødte prinser eller prinsesser uanset køn at kunne sætte kronen på hovedet.

Denne pseudoprogressive 'reform' stod til falde på grund af manglende valgdeltagelse – indtil offentliggørelsen af exitpolls under selve valget og diverse toppolitikere med den uvalgte statsminister i spidsen og medierne fik trommet vælgere nok sammen til at den kunne få de 40% stemmeberettigede ja-stemmer, der krævedes for vedtagelse. I andre lande ville noget sådant være forbudt, og blive kaldt valgfusk. I Danmark er det demokrati.

Det overraskende var imidlertid ikke flertallet for ændringen. Det virkelig markante signal var, at knap 10 pct. af dem, der stemte, afleverede blanke stemmesedler eller ugyldige (dvs. beskrevne med f.eks. *Republik NU!*) Stort set være stemmer for afskaffelse af monarkiet. En republikansk bevægelse kom op til overfladen for første gang i årtier. 206.195 stemte blankt, 16.609 ugyldigt - ialt 222.804.

LO's Ugebrev A4 fulgte det op med en opinionsundersøgelse, foretaget af Analyse Danmark. Hvis det nuværende kongehus ikke længere kan producere arvinger, vil 34 pct. have republik, mens 45 pct. vil hente en ny konge (eller altså dronning) et eller andet sted. For 12 år siden var der 65 pct.

der i den situation ville have monarki. Desuden ønsker flere, at de nuværende beføjelser for kongehuset afskaffes, f.eks. som underskriver af love og ved regeringsudnævnelser. I 1997 ville kun 19 pct. have at posten var rent ceremoniel, i dag er det 36 pct. Et spinkelt flertal på 51 pct. vil bevare de nuværende royale funktioner.

Det er ikke gode varsler for kongehusets fremtid – men opløftende for det progressive Danmark.

Det andet signal kom fra EU-parlamentsvalgene rundt om i Unionen, selvom det nærmest blev totalt ignoreret af medierne, som skulle sikre, at dens borgere ikke opfattede det. Det var den kendsgerning, at hele 57 pct. af borgerne i unionen vendte ryggen til parlamentsvalget. De boykottede det simpelthen. Kun 43% stemte, mens altså næsten 6 af 10 ikke gjorde det. Stemmeprocenten er dermed faldet uafbrudt siden det første valg i 1979, hvor den næsten nåede op på 62 %.

Helt i bund lå et land som Polen, hvor 24,53 pct. stemte – og tre ud af fire lod være.

Der kan ikke være anden konklusion, og det er den medierne og EU-politikerne ikke vil se formuleret, end at EU-parlamentet ikke har nogen folkelig legitimitet, at det føles som en del af elitens – dvs. det europæiske bourgeois – unionsprojekt.

Overfor disse kendsgerninger blegner mediernes interessante 'analyser' af forskydningerne mellem de forskellige parlamentariske grupperinger. EU-parlamentsvalget 2009 var ikke højrefløjens eller de borgerliges valg. Det var boykoternes.

Danmark lå i top med en stemmeprocent på godt 59. Den blev ikke mindst så høj pga. sammenkoblingen mod tronfølgafstemningen og de massive medieopfordringer til at 'redde' monarkiet. Men Dukse-Danmark fungerede altså, selvom mange stemmer gik til den konsekvente EU-modstand i Folkebevægelsen mod EU, og endnu flere til 'EU-kritiske' partier og lister – fra DF til SF.

Bortset fra Junibevægelsen, som opløste sig selv, erklærede alle de danske unionspartier sig for valgets vindere. Alle taberne!

Redaktionen 16. juni 2009

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 325 kr.

År (25 nr.) 550 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 03.07.09

Hemmelige aftaler, ægte krokodilletårer

Fredsforskeren Jan Øberg har udsendt følgende *"til medier og andre i Danmark med interesse for sikkerhedspolitik"*:

"Det er nu nogle måneder siden FNs generalsekretær Ban Ki-Moon og daværende NATO-generalsekretær Jaap de Hoop Scheffer indgik en aftale om et vidtrækkende samarbejde mellem deres organisationer - dog uden at konsultere nogen, heller ikke Sikkerhedsrådets medlemmer. Mens FN betragter dokumentet som hemmeligt, deler NATO det gerne ud til interesse-rede.

Den Transnationale Stiftelse for Freds- og Fremtidforskning, TFF, der på sit område er det eneste institut i Norden der ikke lever på midler fra hverken stats eller erhvervsliv og derfor er uafhængig, har påpeget at aftalen efter alt at dømme er i strid med FN-Erklæringen og at det er ulykkeligt at NATO, der er atomvåben-baseret og kun repræsenterer 28 af over 190 FN-medlemsstater, nu bliver verdensorganisationen FN's hovedorgan for potentielt hårdtslående sikkerhed og intervention.

En konsekvens af denne aftale må desuden være at det i praksis bliver utænkeligt, at NATO-landes eventuelle folkeretslige adfærd i fremtiden vil blive taget op i Sikkerhedsrådet.

Om dette kan man naturligvis mene hvad man vil - men man kan ikke diskutere at dette er noget fundamentalt nyt og kontroversielt, om ikke andet på grund af den måde hvorpå de to generalsekretærer i hemmelighed indgik aftalen.

For den sikkerhedspolitisk kyndige er aftalen altså bemærkelsesværdig; som mediehistorie har den potentiale."

Jan Øberg og TFF har forsøgt at få medierne til at omtale denne sensationelle hemmelige aftale, som skal skjules for verdensoffentligheden, fordi den gør FN til et dække for NATO's krig og berøver den internationale organisation ethvert skin af at fungere på basis af folkeretslige principper.

Det er blevet mødt med larmende tavshed i mainstream-medierne. Ingen

har omtalt den, ingen har villet røre ved den. Den er hemmelig og skal forblive det.

Øberg konstaterer resigneret:

"Fra et almindeligt folkeoplysende perspektiv bekymrer det os at vi kan konstatere nu måneder senere at aftalen ikke har givet anledning til nogen nævneværdig medieomtale i den kreds af lande, der frekvent betegnes som den frie verden og siges at have en fri presse."

Det er selvfølgelig ikke noget tilfælde. I 'den fri presse' bringes kun de historier, som passer magthaverne - det vil sige imperialismen, den herskende klasse. At finde afslørende sandheder i mainstream pressen er at finde nålen i høstakken.

Tro ikke hvad de borgerlige medier fortæller om hvad der sker i Afghanistan, hvor to danske udsendinge for imperialismen og NATO - krigsminister Søren Gade og SF's forsvarsordfører Holger K. Nielsen græd over tre danske besættelsessoldater, der blev dræbt af den afghanske modstand mod NATO og de udenlandske tropper, der fører en folkeretsstridig, FN-sanktioneret krig i landet.

Danmark er ikke Afghanistan for at beskytte vort land mod en trussel, for demokratiets, frihedens eller afghanernes skyld. Hykleriet har for længst taget over i de borgerlige medier.

Gades tårer er den ansvarliges krokodilletårer. Danmark er i Afghanistan som en del af en imperialistisk koalition, der skal sikre EU og USA adgang til råstoffer og stærke geostrategiske positioner. Så simpelt er det. De danske soldater er frivillige besættelsestroppe, der intet har at gøre der - men

dræber modstandsfolk og civile, afghanske mænd, kvinder og babyer.

Nu er den afghanske krig blevet udvidet til en borgerkrig i Pakistan. Og medierne slår på tromme for at demonisere Iran og den genvælgte præsident Ahmadinejad, så man må tro protesterne i Teheran er iscenesat af de samme kræfter, som iscenesatte de forskellige farve-revolutioner i landene i det tidligere Sovjetunionen. Det er krigstrommerne der lyder. Shahens søn forkynder, at protesterne ikke vil stoppe.

Stort set alle i Vesten er parat til at tro på medierne, for præstestyret i Teheran er om muligt endnu værre end Saddam Hussein, som skulle fjernes fra jordens overflade sammen med mere end en million af hans landsmænd.

Og SF er parat igen. Formand Villy Søvndal talte ved en demonstration mod præstestyret på Rådhuspladsen i København:

- Det iranske præstestyre er en skamplet på verden. Det står for diktatur, kvindeundertrykkelse og had til anderledes tænkende. Jeg håber, at oprøret i gaderne fører til en demokratisk revolution, der kaster de reaktionære mullaher på porten. De hører til på historiens mødding, sagde Søvndal.

Han ikke engang åbner for den mulighed, at Ahmedinejad rent faktisk vandt valget og har støtte blandt et flertal i Iran. En 'demokratisk revolution', organiseret af Mossad og CIA og shahens støtter!

Efter Barack Obamas 'store Mellemøsten-tale' i Cairo, Ægypten, i begyndelsen af juni er situationen i regionen eskaleret til det værre. Fraserne og hykleriet erstatter konkrete skridt mod fred og afspænding. Og bag de talende og grædende frontfigurer opererer skumle kræfter, undertiden med hemmelige aftaler, som skal holdes skjult for folkene. Krigsmagerne er i gang.

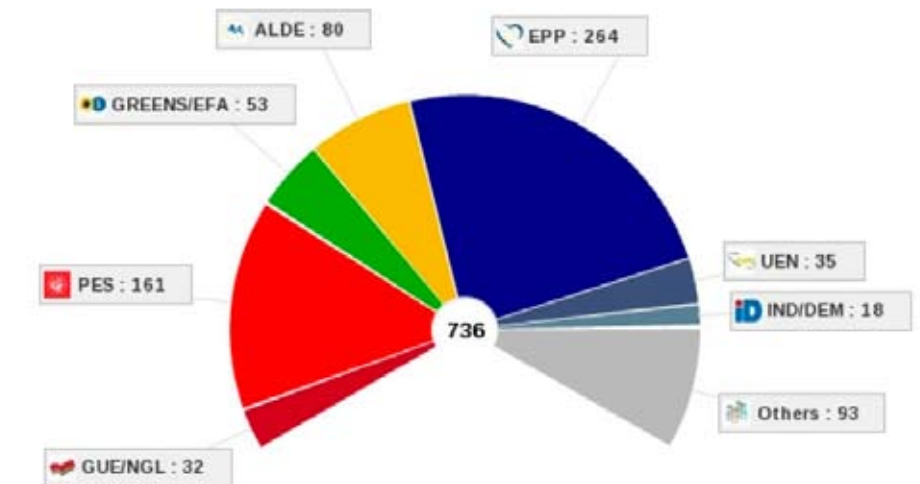
Præstestyret i Teheran er forfærdeligt - og imperialismen er værre endnu.

EU efter parlamentsvalget

736 personer blev valgt til EU-parlamentet og EU-politikken vender tilbage til det normale – og Sverige bliver formand i det næste halve år

EU-parlamentsvalget udnyttedes til et gigantisk og kostbart propaganda-fremstød for unionen i samtlige medlemslande. Men anstrengelserne og de skatteyderbetalte udgifter står ikke mål med resultaterne: EU og EU-parlamentet bliver ikke mere populært eller får større folkelig støtte af den grund. Tværtimod var valgdeltagelsen i 2009 den laveste nogensinde. Næsten 6 ud af 10 stemmeberettigede EU-borgere undlod at stemme. Det var laveste valgdeltagelse siden parlamentet blev oprettet.

Men nu er reklamefremstødet slut, og unionens i bund og grund udemokratiske og anti-folkelige maskineri vender tilbage til det normale: at gennemføre monopolernes politik på de brede massers bekostning.

Øverst på dagsordenen står den irske omafstemning til efteråret. Et ja vil være afgørende for at redde den reviderede forfatning – nu kaldet Lissabontraktaten – som de irske vælgere forkastede i juni 2008 – ligesom de hollandske og franske gjorde det med forgæveren.

EU-topmødet fra den 18. juni skal lægge denne afstemning på skinner. Et

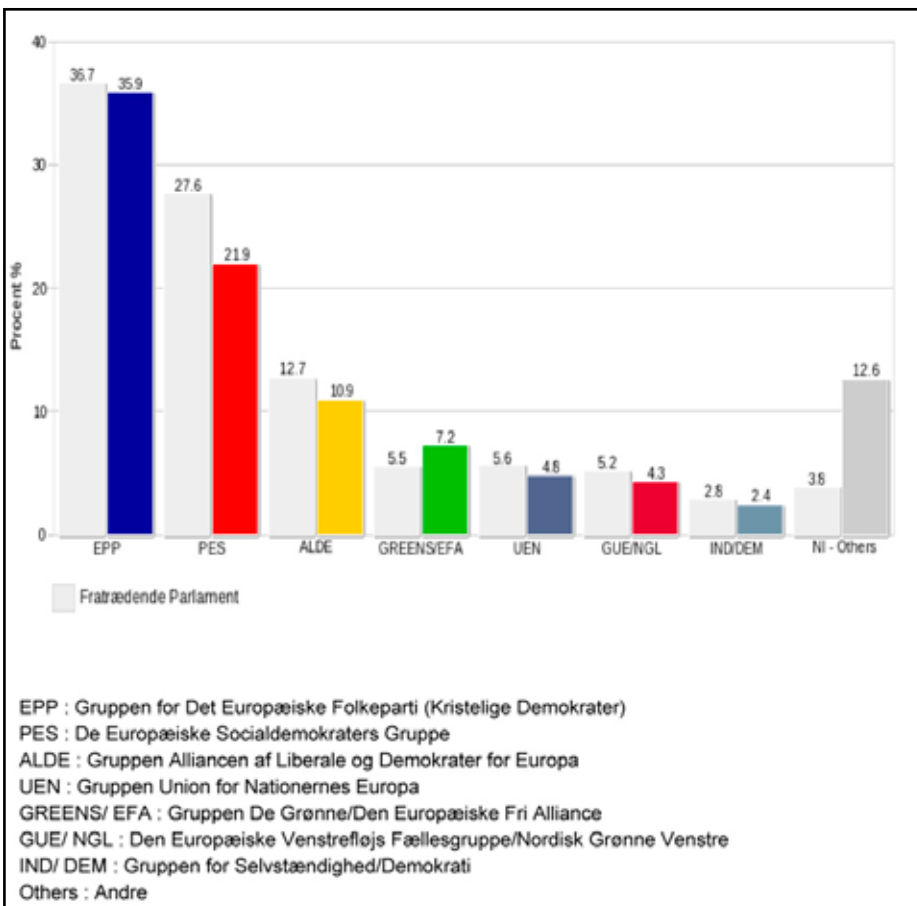
nyt irsk nej vil være en katastrofe for hele systemet. På topmødet skal også José Barroso genvælges som formand for EU-kommissionen for den næste fem-årige periode..

Det ny parlament skal konstitueres, og fra 1. juli overtager naboland Sverige formandskabet. Forberedelserne til det svenske formandskab er overstået – og indbefatter foruden gennemførelsen af 'Stockholmprogrammet' for unionens indre sikkerhed (også kaldet programmet for Politistat EU) og forberedelserne af EU's klimadagsorden til december-topmødet i København bl.a. at sluse det kriseramte Island ind i Unionen.

EU-parlamentsvalget: Ikke den helt store forskydning

Ser man nøjere på resultaterne af valget til EU-parlamentet må det konstateres, at bortset fra den stadig vigende valgdeltagelse, er der ikke tale om de store forskydninger. Den unionspolitiske partidannelsesproces er stadig i gang.

De tre største grupper i EU-parlamentet gik alle tilbage. EPP, Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) gik fra 36,7 til 35,9 pct. af stemmerne. Dansk deltager er De konservative. PES : De Europæiske Socialdemokraters Gruppe med de danske socialdemokrater gik ret betydeligt tilbage – fra 27,6 til 21,9 pct. af stemmerne. Det betragter Helle Thorning-Schmidt sikkert også som en slags fremgang. Gruppen Alliancen af Libe-

rale og Demokrater for Europa ALDE, hvor det danske regeringsparti Venstre deltager, og hvor De radikale har været med indtil de mistede deres mandat ved dette valg, gik fra 12,7 til 10,9 pct.

Den eneste gruppe, der fik procentmæssig fremgang, var gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance, som SF deltager i. Ikke mindst som følge af en betydelig fremgang for den franske grønne koalition. Den blev den fjerde største gruppe med 7,2 pct., en fremgang fra 5,5.

Folkebevægelsen mod EU er med i GUE/ NGL: Den Europæiske Venstre-fløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre. Den gik samlet tilbage fra 5,2 til 4,3 pct.

Dansk Folkepartis gruppe af højre-ekstremister, fascister og 'eksfascister' Union for Nationernes Europa (UEN) gik fra 5.4 til 4.6 pct. – og Junibevægelsens gruppe IND/ DEM, Gruppen for Selvstændighed/Demokrati, den mindste af alle, gik tilbage fra 2,8 til 2,4.

Øvrige er sat til over 12 pct. Det dækker over at der vil ske en konstituering, hvor nogle vil søge optagelse i de eksisterende grupperinger, og der vil blive dannet en konservativ EU-skeptisk gruppe med de britiske tory'er som kerne.

EU-protest og det ekstreme højre

I det officielle EU-sprog findes der ikke noget som hedder EU-modstand. Folkebevægelsen f.eks. eksisterer ikke. Der er enten 'EU-skepsis', og det er Bruxelles-stuerent, især hvis der er tale om britiske konservative og lignende, og så er der 'ekstremisme', hvad der især dækker over det ekstreme højres og den fascistiske kritik af unionen.

Det yderste højre havde et blandet valg. Det gik særdeles godt for hollandske Geert Wilders' Frihedsparti, for Dansk Folkeparti og for f.eks. det ungarske fascistparti Jobbik, som råder over en paramilitær garde, taget direkte fra 1930'erne. Også British National Party blev for første gang repræsenteret i EU-parlamentet med en enkelt kandidat.

Til gengæld halveredes franske Front National fra 7 til 3 mandater, og Vlaams Belang fra 3 til 2.

Der er også opbrud i de parlamenta-

riske konstellationer på højrefløjen. Dansk Folkeparti vil gerne forlade fællesskabet med italienske fascister og være sammen med 'pæne' britiske konservative. Det samme gælder Wilders – men de ser ud til at blive afvist, i al fald i første omgang.

Irsk ja til Lissabon og Island i unionen

Et irsk ja står som nævnt øverst på unionens dagsorden. Et enormt tryk og forsøg på vælgerkøb af irerne er i gang. Den økonomiske krise hænger nu øen, der på afstemningstidspunktet blev fremhævet som en succes for unionens nyliberale politik, et vaskeægte irsk mirakel.

Krisen har ikke umiddelbart fået irerne til at acceptere mere union. Nu vil en anden kriseramte ø – nemlig Island – blive draget ind i unionens forfatningskamp.

Den nyvalgte statsminister, socialde-

mokraten Jóhanna Sigurðardóttir, tilkendegav på et møde med sine nordiske statsministerkolleger den 14-15. juni i Reykjavik, at Island nu behandler et forslag om at søge medlemskab af EU. Forslaget skal behandles i Islands Alting og forudsætter, at der afholdes en folkeafstemning på Island, når forhandlingerne med EU er afsluttede.

Jóhanna Sigurðardóttir bad om opbakning og gode råd fra de nordiske EU-lande i den fortsatte proces. Den kommende svenske EU-formand Fredrik Reinfeldt fremhævede, at Sverige vil støtte Islands eventuelle ansøgning om medlemskab af EU og arbejde for, at den behandles så hurtigt som muligt. Også den danske og finske statsminister lovede selvfølgelig støtte.

Det er ikke en håndsrækning til det islandske folk, hvor der ikke i dag er flertal for EU-medlemskab, men en unionsmanøvre vendt mod både det islandske og irske folk.

EU stjæler et hav

Østersøen er godt på vej til at blive en indsø i Unionen

Kommissionen vedtog 10. juni en strategi for Østersøen. Planen er den foreløbige konklusion på de nordiske EU medlemmers ambitioner mod Baltikum. Hvor den naturlige grænse for regionen skal skæres kan selvfølgelig debatteres. Fravalgt er i hvert fald Norge og Rusland, fordi de ikke er medlemmer af EU.

Den afgrundsdybe forskel mellem de rigere nordiske lande og de forgældede baltiske lande er et andet punkt, hvor disharmonien burde forstyrre. Men i dokumenterne konstateres blot, at grunden til at der stadig ikke er direkte jernbaneforbindelse mellem de baltiske landes hovedstæder skyldes sovjettiden - der tog slut for omkring 20 år siden!

Planen går angiveligt ud på at redde Østersøen fra østersølandenes forurening,

"som trods års aktivt samarbejde om at forbedre forholdene, fortsætter ødelæggelsen af havet. Så medlemsstaterne bad Kommissionen udarbejde en overlevelsesstrategi for at sikre regionen en lysere fremtid." (Klippet fra Inforegio, KP).

Mange af de projekter, der er beskrevet i EU's strategi for Østersøen, er allerede i gang. Det handler f.eks. om at binde de baltiske lande på det svenske el-net og den tysk-russiske gasledning.

Der er forslag om at forene kræfterne om retshåndhævelse, mobile patruljeenheder, efterforskningshold, efterretningshold, fælles udstyr, som tjenerne kan deles om - og mere samarbejde om udvikling, indkøb, idriftsættelse og anvendelse af teknologi.

Til at styre trafik på havet er der foreslået oprettelse af et fælles rapporterings og overvågningssystem for alle maritime aktiviteter, f.eks. sejladsikkerhed, beskyttelse af havmiljøet, fiskerikontrol, told, grænsekontrol og retshåndhævelse.

Junibevægelsens endeligt

Et lærestykke fra Unionen

Valgresultatet til EU-parlamentet betyder farvel til Junibevægelsen. Tilbage står stifteren Jens Peter Bonde, en af de mest vidende personer om EU-konstruktionen, men også en politisk platugle, der er gået hele vejen fra modstand til omfavnelser af unionen. Historien om Junibevægelsens opstigning og fald er et unionseuropæisk lærestykke

Skal man give Junibevægelsen en retfærdig placering i dansk politik, kan man ikke komme uden om, at det for en periode blev et ståsted for ærlige og bekymrede demokrater som Ebbe Kløvedal Reich og andre. Det var i øvrigt sammenfaldende med, at Socialdemokratiet i 1990'erne sad på regeringsmagten. Bekymringen gjaldt ikke mindst, at Dansk Folkeparti sammenkædede kritik af EU med en reaktionær retorik, især vendt mod indvandrergupper i Danmark. De søgte en grundlæggende EU-positiv, men kritisk politik.

Junibevægelsen var bare det fuldstændigt forkerte svar.

EU er simpelthen ikke løsningen – heller ikke løsningen på de højrerabiate nationalistiske tendenser.

Fra EU-kritisk til unionsglad

Ledelsen af Junibevægelsen med den drevne EU-parlamentariker fra Folkebevægelsen Jens Peter Bonde i spidsen var fra starten ude på en glidebane med mere og mere EU på programmet. Faldet fra en politik for at få Danmark ud af EU og for opløsning af unionen endte med hans aktive deltagelse i unionsforfatningskonventet og hans samarbejde med den irske milliardær Declan Ganley som rådgiver for det pan-europæiske parti Libertas, en EU-kritisk liste

ikke helt ulig Juni-bevægelserne i Danmark og Sverige, som opstillede kandidater i en række lande til det netop afsluttede parlamentsvalg – uden held.

Ganley stiftede partiet i 2006 og kandiderede som formand for det til EU-parlamentet, men blev ikke valgt på trods af en kostbar kampagne i Irland og mange lande, hvor det stillede op. Ganley havde i forvejen brugt en formue på den vellykkede irske nej-kampagne mod Lissabon-traktaten og betegnes i de borgerlige medier som 'strategen' bag nej'et. Hans Libertas-parti er nu i store økonomiske vanskeligheder, og Ganley har allerede erklæret, at han ikke vil eller kan lægge penge i en ny nej-kampagne, når irerne tvinges til at stemme om, fordi resultatet af folkeafstemningen ikke passede unionsborgerskabet. Og for hans partnere i den danske og svenske Junibevægelse blev parlamentsvalget en katastrofe: Den danske

Tidligere MEP Jens Peter Bonde underskriver Libertas program

Junibevægelse tabte sit ene, den svenske alle sine tre mandater.

Jens Peter Bonde rasede dagen efter EU-parlamentsvalget i medierne mod, at Junibevægelsens topfigurer, Keld Albrechtsen og Bondes afløser i EU-parlamentet, Hanne Dahl, allerede på valgnatten erklærede den for død. Bonde kunne have sikret valgsejren, mente han.

Selvom Jens Peter Bondes forslag til forfatningen aldrig blev inkorporeret i den officielle tekst, drømmer han stadig om nye traktater. I maj 2009 udtalte

han:

- Den næste traktat bør ikke være større, end den kan læses af statsministrene. Den bør indeholde i det mindste tre vigtige reformer med Åbenhed, Nærhed og Demokrati = ÅND.

Kurs mod intetheden

Junibevægelsens valgkamp gav et indtryk af en bevægelse, der var forvandlet til et luftkastel i ord og handling. Dens sidste formand, tidligere MF'er Keld Albrechtsen, havde som hovedbudskab grundlovsdag et krav om, at hvert land skulle vælge en EU-kommissær ved direkte valg!

Hanne Dahls EU-begejstring var fuldstændig åben:

- EU kan ikke i længden bestå i sin nuværende form. Derfor er det nødvendigt, at vi insisterer på at være opposition. Vi må igen og igen, uanset hvor mange tæsk vi får, formulere, at EU er alt for vigtigt et samarbejdsforum til at være så håbløst udemokratisk og magtarrogant.

Fra starten var det indlysende for nogenlunde klarttænkende EU-modstandere, at Junibevægelsen havde lagt sporene i en retning, der med tiden ville betyde, at organisationen ville blive anonym som en hovedkraft i kritikken af unionen og ikke være i stand til at fastholde grebet i den faktisk eksisterende, brede og folkelige unionsmodstand. Det skete reelt allerede, da Jens Peter Bonde gik med i forfatningskonventet, og Junibevægelsen efterfølgende

blev reduceret fra tre til ét mandat ved valget til i EU-parlamentet for fem år siden.

Et likvidationsforsøg, der ramte gerningsmanden

At den nuværende ledelse nærmest faldt over hinanden ud af døren fra de første exit polls, er vel det mest tydelige eksempel på, at reformisme betyder likvidation af kampen. En sidste foræring til Dansk Folkeparti kom, da formanden, Enhedslistens Keld

Albrechtsen, brugte valgaftenens parti-lederrunde til at beklage, at den "EU-kritiske vælger" havde valgt højrefløjen.

For den konsekvente EU modstand er der ikke grund til gravøl ved Junibevægelsens bortgang. Junibevægelsen startede sin march mod intetheden ved efter det succesrige nej til Maastricht-traktaten i 1992 at splitte den danske EU-modstands brede samlende organisation Folkebevægelsen mod EU, der samlede hen ved en fjerdedel af samtlige danske vælgere bag sig ved de første EU-parlamentsvalg og havde stemmer nok til fire EU-parlamentarikere. Splittelsen af Folkebevægelsen og dannelsen af Junibevægelsen betød en periode med en simpel overlevelseskamp for Folkebevægelsen mod EU og den konsekvente EU-modstand.

Som den nu afdøde Susanne Arends erindrede i forbindelse med Junibevægelsens ti års fødselsdag, startede organisationen sin karriere ved, at tre af Folkebevægelsens parlamentarikere gik og efterlod en gæld på over to millioner og én parlamentariker til Folkebevægelsen.

- Det blev som en skilsmisse, hvor den ene går med børn, hus og formue og lader den anden sidde tilbage med gælden og de møbler, hvor et eller flere ben er knækkede.

Junibevægelsen har med valgnederlaget forladt den unionsparlamentariske scene og dermed dansk politik i det hele taget. Likvidationsforsøget mod Folkebevægelsen endte med gerningsfolkenes egen politiske undergang.

Folkebevægelsen mod EU har kronisk været i kamp mod splittelsesmagere fra både borgerlige, grønne og venstreorienterede partier. Masser af penge og kræfter er brugt på såkaldt brede initiativer og udgivelser, der skulle sikre en langsom død for EU-modstanden. Hvis modstanden ikke er konsekvent, ender den med ikke at være der overhovedet.

Resultatet af de mange splittelsesforsøg er, at Folkebevægelsen stadig står på benene og er kommet styrket ud af valget til EU-parlamentet.

Hvilket også er en alvorlig streg i regningen for regeringens og folketingsflertallets planer om et opgør med de danske forbehold – og deres håb om, at unionsmodstanden ville forsvinde.

Folkebevægelsen samler EU-modstanden

Det var et godt valg til EU-parlamentet for liste N. Den bevarede sin plads i EU-parlamentet og endte med at få 7,2 procent af stemmerne, en flot fremgang på 2 pct. I alt stemte 168.035 på Folkebevægelsen.

Spidskandidaten Søren Søndergård blev ved sidste EU-parlamentsvalg førstesuppleant for professor Ole Krarup, der måtte nedlægge sit mandat i valgperioden pga. sygdom. Søndergård, med en fortid som folketingsmedlem for Enhedslisten, placerede sig i stemmeslugernes Top 10 som nr. 6 med 107.429 personlige stemmer.

Førstesuppleanten Ditte Staun (Radikal) fik 6.229 personlige stemmer, mens Rina Ronja Kari (Ungdom mod EU, SUF) blev andensuppleant med 3.329 stemmer.

- Vi har alle sammen knoklet helt vildt den sidste måned - og det har vist sig godt her i valgkampen, sagde Rina Ronja Kari i en kommentar til valget.

- Uden den enorme indsats folk har gjort i hele landet, kunne vi aldrig have klaret valget så godt. Vi har simpelthen fået slået fast, at der fortsat er modstand mod EU i befolkningen, erklærede Rina.

Folkebevægelsen klarede at hente sit mandat hjem uden valgalliancen med Junibevægelsen, der ikke fik nok stemmer til at komme ind, hverken ved egen hjælp eller i kraft af alliancen.

Troels Riis Larsen, talsperson for APK, har denne kommentar:

- Det er et meget flot resultat for Folkebevægelsen, som de borgerlige medier isolerede og ville dømme ude. Det er en sejr både for den brede folkelige modstand og for den konsekvente modstand mod Unionen. Nu er det op til Folkebevægelsen at styrke begge disse positioner.

- Det vil nu være muligt både at fuldstændigt at overvinde splittelsen, som Junibevægelsen påførte, og gå i clinch med de såkaldte EU-modstandere i Dansk Folkeparti, understreger han.

Krav til Enhedslisten

Dansk Folkeparti er massivt gennem en årrække blevet promoveret som EU-modstanderparti. Det har et dobbelt formål: Dels at stemple EU-modstand som højreorienteret, reaktionær og nationalistisk, og samtidig alligevel sikre solid støtte til den danske EU-regering og dens nyliberale EU-politik.

Der er til gengæld slet ingen brug for en størrelse som Folkebevægelsen mod EU, der gennem mere end 35 år har tegnet den danske EU-modstand. Den

har været afgørende for Nej'til Maastricht i 1992, og til euro'en i 2000. Den er en trussel mod begge blokke, og derfor vil den fortsat blive beskyttet og isoleret.

Efter Junibevægelsens nedtur er den største fare for Folkebevægelsen, at Enhedslisten

som det dominerende parti vælger en sekterisk 'venstreorienteret' stil, der vil kvæle den som en levende og bred bevægelse. Enhedslisten har langtfra været en solid støtte til liste N, men har opportunistisk satset på både Folkebevægelsen og Junibevægelsen. Søren Søndergård, der er medlem af SAP og den såkaldt 4. Internationale, har sammen med sit parti i gammel tid angrebet FB for nationalisme på grund af dens grundlæggende forsvar for dansk selvstændighed – nøglen til både bredden og den politiske succes. Hvor galt det kan gå, kan man se ved Enhedslistens og det andet trotskistiske Enhedsliste-parti IS's reduktion af Nej til krig fra en bred folkelig antikrigsbevægelse til et snævert støtteben for liste Ø. Kravet til Enhedslisten må være dels fuld og klar støtte til Folkebevægelsen, dels at det bevidst arbejder for at bevare og udvide dens politiske og sociale bredde, og ikke forsøger at gøre den til en Enhedslisteorganisation.

Liste N står stærkere end i de seneste 15 år – og der er hårdt brug for en stærk Folkebevægelse mod EU.

Stop tvangsudvisningerne!**Støttedemonstrationer og besættelser**

Aktiviteterne til støtte for de irakiske asylsøgere og protesterne mod tvangsudvisninger vokser

Der er en stadig voksende sympati i den danske befolkning for de afviste irakiske asylsøgere, hvoraf en del har søgt asyl i Brorsons Kirke i København. En stor demonstration fra Christiansborg Slotsplads til Rådhuspladsen torsdag den 18. juni, indkaldt af bl.a. Borgere for et anstændigt Danmark og Bedsteforældre for asyl, understreger bredden i bevægelsen – blandt andet med talere som Svend Auken, Mimi Jacobsen, Carsten Jensen og Karen-Lise Mynster.

Den 18. juni var den dag, hvor den første udvisning skulle finde sted efter den nye aftale mellem den danske regering og myndighederne i Irak. Azad Ali skulle efter 2 år i Danmark skulle afhentes i Sandholmlejren og mod hans vilje sættes på et fly til Irak, selvom udvisninger med tvang angiveligt strider mod aftalen.

Det har udløst forstærkede protester.

Støt irakerne i kirken

Se hvordan på Kirkeasyls hjemmeside www.kirkeasyl.dk.

Her kan man deltage i en underskriftsindsamling, se en ønskeliste for, hvad irakerne ellers har brug for, læse hidtidig presseomtale, få skabeloner til læserbreve og oplysninger om demonstrationer og andre aktiviteter, såvel som kontakt til Kirkeasyl gruppen, og et bankkonto nummer, hvor støttemidler kan indsættes.

Integrationsministeriet besat

Tirsdag den 16. juni blev Birthe Rønn Hornbechs ministerium besat af aktivister fra 'Stop udvisningerne'. Internationale og danske organisationer som UNHCR, Amnesty International og Dansk Flygtningehjælp siger samstemmigt at det er livsfarligt, at opholde sig i Irak og retter kritik mod udvisningsaftalen. Når de danske myndigheder alligevel påbegynder tvangsudvisningen af mennesker til Irak må der reageres, siger Stop udvisningerne. Talsperson Lars:

- Vi har besat Ministeriet for flygt-

ninge, indvandrere og integration, fordi det har et stort ansvar for denne umenneskelige tvangsudvisning. Ministeriet bør øjeblikkeligt ændre den linje det har lagt i disse sager og give asyl!

- Hverken den danske eller den irakiske regering kan garantere for sikkerheden i Irak, og vi bliver nødt til at udtrykke vores dybeste foragt for denne umenneskelige behandling. Den danske stat har aktivt deltaget i krigen i Irak, og har derfor et direkte medansvar for disse flygtninges vanskelige situation".

Samtidig er der skabt massiv usikkerhed om hjemsendelsesaftalen, idet den irakiske regering har udtrykt skepsis, ved udvisninger under tvang. Lars siger:

- Aftalen var i forvejen dybt kritisabel fordi Iraks regering blev truet med økonomiske sanktioner. Den irakiske udenrigsministers udmeldinger får os til at tvivle på hvorvidt aftalen overhovedet gælder."

Han fortsætter:

- Endnu engang må vi erkende at de danske myndigheder handler uden respekt for menneskeliv og derfor er vi nødsaget til at gøre noget.

Irakturister er danskere

Ekstra Bladet har bragt en historie om, at irakere i Sverige tager på ferie i hjemlandet. Men nu viser det sig, at de mennesker, der rejser til Bagdad på ferie, alle har svensk eller dansk pas. De er derfor i en helt anden situation end de afviste irakere i Brorsons Kirke.

"Alle de, der rejser med flyene til Irak, har dansk eller svensk pas. De er ikke afviste asylansøgere, men borgere i Danmark og Sverige, der ligesom alle andre kan rejse ind og ud af Irak, hvis de selv vil. De vurderer selv, at de vil løbe risikoen, og derfor kan man slet ikke sammenligne dem med de afviste asylansøgere, der sidder i Brorsons Kirke," siger Mohammad Arshad fra Eurosky Aviation AB, der arrangerer rejserne til Bagdad, til Politiken.

Makmoud Suleiman, der er en af de irakere, som har søgt tilflugt i Bror-

sons Kirke, har samme opfattelse:

"Der er kæmpestor forskel på at være turist med penge på lommen og at være en afvist asylansøger, som bliver sendt hjem uden noget. Med penge kan man købe sig sikkerhed og bo sikre steder, og man kan tage væk, når man vil. Som afviste asylansøgere er vores situation meget usikker, og vi har ingen mulighed for at tage væk igen," siger han.

Dansk Flygtningehjælp mener heller ikke, at det faktum, at nogle vælger at tage på ferie, ændrer på de afvistes situation.

"Ekstra Bladets historie ændrer sådan set ikke på, at Dansk Flygtningehjælp vurderer, at det er for farligt for irakerne at blive sendt hjem. Det er jo ikke vores private mening. Det bygger på FN's vurderinger, og jeg er ikke klogere om situationen i Irak, end FN

er. For os handler det om, at ingen kommer i vanskeligheder ved at blive udsat for vold og forfølgelse, når de kommer hjem," siger Andreas Kamm, generalsekretær i Dansk Flygtningehjælp, til Ekstra Bladet.

Også det danske udenrigsministerium advarer på det kraftigste mod at tage til Irak, medmindre man betaler sig til sikkerhedsvagter.

"Vælger man at rejse til Irak eller blive i Irak, bør man sikre sig den professionelle beskyttelse, som er nødvendig. Udenrigsministeriet og den danske ambassade i Bagdad har ikke mulighed for at hjælpe med at arrangere en sådan beskyttelse for privatpersoner, virksomheder eller private organisationer, men ambassaden kan bistå med kontakt til lokale sikkerhedsfirmaer," står der i Udenrigsministeriets Rejsevejledning.

Dagligdagen i Kirken

Shalaws Blog #3

Hver morgen er der nogen der vågner op før de andre og laver morgenmad til alle i kirken, hvorefter vi spiser morgenmad sammen.

Så reder alle deres egne senge for at gøre plads i rummet til at vi kan være der resten af dagen. Derefter kigger vi de danske aviser igennem for at se efter gode nyheder fra den danske regering.

Hver dag har vi et dagligt møde. På mødet taler vi omkring nyhederne og laver planer for dagen efter.

Nogen i kirken er ansvarlige for at lave frokost og aftensmad. Frokosten er færdig kl. 15.00. Vi spiser sammen, derefter er der folk der er ansvarlige for at vaske tallerkener og de ting op som vi har brugt, således at det er klar til det næste måltid.

For at få tiden til at gå spiller vi domino, skak, backgammon og forskellige kortspil. Mandag, tirsdag og onsdag kommer der nogle frivillige lærer til kirken og underviser os i det danske sprog fra kl. 16-18.

Hver dag kommer der journalister og laver interviews med nogen af

os. Der kommer også mange mennesker både fra Danmark og fra andre lande og besøger os for at vise deres support.

Kl. 20.00 er aftensmaden klar og vi spiser sammen, efter aftensmaden taler vi omkring vores situation og forskellen på det danske folk og den danske regering. Dette gør vi indtil vi skal i seng.

Vi falder i søvn omkring kl. 02 og går til drømmeland mens vi venter og håber solen vil bringe et liv til irakerne i kirken.

Shalaw på 23 blogger om hverdagslivet i Brorsonskirken. Han har boet i Danmark i 3 år.

Anne Marie Helger:

Brev til Birthe Rønn Hornbech/Folketinget

Kære ansvarshavende forræde Folketinge-tinge-linge-linge-later!

Jeg fatter ikke, hvordan I kan falde i søvn om natten!

Hvordan I kan udholde synet af eget kynisk kontra-fej i spejlet, er mig en tilbagevendende gåde.

Hvordan kan I dog gå rundt i hverdagen og virke, som om alt er i skønneste orden.

Det er det ikke!

Vores asylpolitik er en skændsel!

I er ansvarlige!

Skal en afghansk mor tvinges til at dræbe sig selv for at redde sine børn.

Når hun syr munden sammen på sig selv for at være helt sikker på ikke at indtage hverken mad eller drikke, så er den kvinde et levende (døende?) bevis

på jeres ugerninger.

Stop det!

Vis medmenneskelighed!

Vis, at I tør tænke på andet end jeres egen strømlinede politiske carry-æra.

Kom dog til besindelse!

Lad ikke Dansk Forskelsparti løbe jer over ende!

Anstændighed burde stå øverst på alle folkevalgte politikeres programklæring.

Vel at mærke seriøs, anstændig opførsel for alvor!

Stop mishandlingen af asylsøgere i Danmark!

Rædselsslagen hilsen

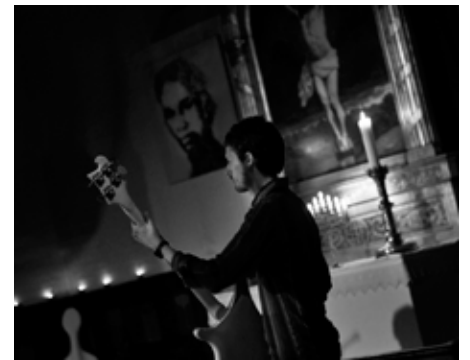
Anne Marie Helger

31.03.09

Støttekoncert samlede 30.000 ind til irakere

Mens meningsmålinger viser en stigende opbakning til de irakiske flygtninge i Brorsons Kirke, samlede blandt andet Choir Of Young Believers og Chimes & Bells torsdag aften over 30.000 kroner ind til irakerne.

”Det var et virkelig et smukt øjeblik at stå der i Brorsons Kirke og spille sin musik og samtidig være med til støtte en supervigtig sag,” siger Jannis Noya Makrigiannis fra Choir Of Young Believers.

Op mod 500 mennesker var med til koncerten i en helt fyldt kirke. Koncerten falder samtidig med en meningsmåling fra Rambøll, som viser, at 40 % af danskerne støtter irakernes sag.

”Det var fantastisk at føle den opbakning fra musikerne og publikum. At se så mange mennesker støtte vores sag er meget rørende, det kunne vi godt bruge noget mere af,” siger Wissam, som bor i kirken til daglig.

Cæcilie Trier fra Chimes & Bells supplerer: ”Det er en alvorlig situation, som de irakiske flygtninge står i. Vi kan støtte med vores musik, og så håber vi jo på, at folk vil fortsætte med at støtte irakerne med det, de kan.”

Arrangørerne af koncerten bebuder flere støttearrangementer i fremtiden.

”Det er dejligt, at folk er så gode til at støtte. Men selvom vi samlede en del penge ind i dag, når de desværre ikke langt, når de skal gå til medicin og mad til over 60 mennesker. Derfor vil vi fortsætte med at lave støttearrangementer og opfordre folk til at støtte på vores hjemmeside og på facebook.

Regeringens aftale med kommunerne

Garanti for flere nedskæringer

Kommunernes aftale med regeringen hyldes som en sejr. Men det er et sminket nedskæringsbudget, tilpasset til et kommunalt valgår

Den nye aftale som regeringen har indgået med Danske Regioner kalder finansminister Claus Hjort Frederiksen en "god" aftale og "et realløft på 1,8 milliarder". Som oftest før er det godt at stille spørgsmålet: God for hvem? Den reelle virkelighed er ikke god, men dårlig for patienter og ansatte - en omskrivning af nye forringelserne på området for patienter og ansatte hvor servicen forringes og de ansatte skal løbe endnu hurtigere.

Aftalen følges op af et krav til regionerne om at yde 3,5 procent mere for de penge man modtager. Ydermere er regionerne pålagt hvert år at øge effektivitet

Claus Hjort Frederiksen

teten med 2 pct.

- Det giver reelt en samlet besparelse på over 600 millioner kroner i Region Hovedstaden, siger regionens formand, Vibeke Storm Rasmussen (S).

Velfærden forringes

FOA mener, at vi vil se store nedskæringer i den offentlige velfærd, siger fagforbundet i en pressemeddelelse:

Der skal cirka 3 mia. kroner til for at undgå nedskæringer i den offentlige sektor. Det viser en rundspørge blandt 71 borgmestre, som FOA for nyligt har foretaget. Men regeringens og KLs netop indgåede økonomiaftale lader meget tilbage at ønske.

- Regeringen taler og taler om den offentlige velfærd, så vi alle sammen kan fristes til at tro, at den næsten mener det. Men med økonomiaftalen fra i nat vågner danskerne op til realiteterne. Aftalen er for skrabet, og jeg frygter, at vi vil se store nedskæringer - også i de borgernære områder som ældreplejen og børneområdet, siger Dennis Kristensen, formand for FOA.

FOAs rundspørge blandt borgmestrene viser, at hver tredje kommune især har brug for penge til ældreområdet. Hver fjerde kommune har især brug for penge til børneområdet. Men her er der ikke meget at komme efter med aftalen. FOA frygter derfor, at kommunerne må spare på ældreområdet og børneområdet.

Ingen velfærdsopdatering

Økonom Henrik Herløv Lund har vurderet aftalen mellem regeringen og Kommunernes Landsforening om kommunernes økonomi 2010. Her er hans resumé

Finansministeren og Kommunernes Landsforening har indgået aftale om kommunernes økonomi for 2010. Det må anerkendes, at der hermed muliggøres kommunale investeringer for samlet op mod 5 mia. kr. mere end i 2009.

Men der er til dels tale om en fremrykning af midler i Kvalitetsfonden, således at det aktuelle investeringsløft senere skal modsvares af tilbageholdenhed i samme omfang.

Nok så væsentligt er, at der i aftalen kun er afsat begrænsede midler til vækst i driftsudgifterne i kommunerne

generelt. Den demografiske udvikling med navnlig flere ældre vil i 2010 medføre merudgifter på 4 - 500 mio. kr. Aftalen giver netop lige et sådant løft til de kommunale serviceudgifter i 2010, men halvdelen heraf sker gennem, at 10- 15 "økonomisk nødstedte" kommuner får tilladelse til ekstraordinært at hæve indkomstskatten, men går således uden om flertallet af kommuner.

Endvidere er kommunerne i de seneste år hårdt pressede af ekstraordinære udgiftsstigninger på det specialiserede sociale område, hvor kommunerne forventer at overskride budgetterne med 1,5 mia. kr i 2009 samt en udgiftsstigning på 1 mia. kr. i 2010. Regeringen bevilger kommunerne merudgifterne i 2009, men så skal udgiftsstigningen bremses. Hvilket næppe er realistisk.

Konsekvensen må vurderes at blive, at kommunerne i 2010 kan blive tvunget til at spare dels for at finansiere

formentligt alligevel stigende udgifter på socialområdet samt for flertallet af kommuner også delvist for at finansiere stigende driftsudgifter til ældre.

Herudover skal kommunerne på trods af de seneste års kraftige selvfinde yderligere effektiviseringer indenfor kommunal service for 0,5 mia. kr. efter aftale med regeringen.

Penge til at forny og opdatere velfærden er der IKKE tale om i aftalen. Aftalen er således et skridt fremad, hvad angår de kommunale investeringer.

Mens aftalen derimod samlet må vurderes at være et tilbageskridt for den kommunale service ved ikke at give kommunerne tilstrækkelig dækning for stigende social - og ældreudgifter og ved slet ikke at give økonomisk råderum til fornyelse og opdatering af de kommunale ydelser.

Det må anerkendes, at regeringen under indtryk af efterårets kommunalvalg og navnlig under indtryk af oppo-

En hån mod de ledige

Ikke siden 1994 har byggeledigheden været så stor på denne tid af året. Men det er slet ikke noget regeringen har tænkt sig at tage alvorligt. Den nylige aftale med kommunerne er i virkeligheden en hån på det rekordstore antal ledige i byggesektoren udtaler 3F.

I realiteten fremrykker regeringen kun anlægsinvesteringer for 2 milliarder kroner med mulighed for yderligere en milliard vurderer 3F.

- De øvrige midler til offentlige investeringer er ikke nye. Samlet vil bidraget til beskæftigelsen af denne aftale være en brøkdel af stigningen i ledigheden på bare en måned. Det er ganske enkelt uambitiøst og endnu gang forpasser regeringen en mulighed for at hjælpe de ledige, siger Poul Erik Skov Christensen.

I alt 11.586 dagpengeforsikrede bygningsarbejdere var uden arbejde i den sidste uge i maj. Det svarer til 10,1 procent af de forsikrede. Det er samtidig fem gange så mange som i samme periode sidste år. Værst ramt er murerne, hvor hver sjette er uden arbejde.

sitionen pres for en vækstpakke med øgede offentlige investeringer i højere grad har været til at tale med ved dette års aftaleforhandlinger med kommunerne. Men det må vurderes, at der er tale om en midlertidig og taktisk betonet kursjustering.

Samlet set må aftalen om kommunernes økonomi i 2010 vurderes ikke at bryde afgørende med den langsomme økonomiske udhuling af den kommunale velfærd frem til 2015, som er indskrevet i regeringens 2015 – plan og som vi da også har set regeringen følge ganske målrettet i 2008 og 2009. Det må derfor også vurderes, at 2015 planen vil blive genoptaget i fuldt omfang snarest muligt.

Dette kræver ifølge planen selv finansiering af et hul i planen på i størrelsesordenen 20 til 30 mia. kr.

Prisen for regeringens aktuelle taktiske kursjustering kan derfor blive senere omfattende velfærdsbesparelser i kommunerne og/eller på de offentlige overførsler.

Sælen spøger stadig

Konen og jeg har med en fornyet cykelpark genoptaget motionsturene. Det naturskønne Vestamager, som kun en promilledel af københavnere på sjællandssiden har kendskab til, er blevet nydt – indtil videre som en smagsprøve. Forleden weekend valgte vi at udforske Refshaleøen, volden omkring Christianshavn samt den gamle flådestation Holmen. På Holmen blev vi overrasket ved synet af to museumsskibe: Sælen og Peder Skram. Vi var ikke klar over, at de var blevet opbrugt.

Vi valgte at gøre et lille holdt ved nogle bastioner, hvor der var udsigt til indsejlingen til Københavns havn på den ene side og Peder Skram på den anden. Det gav selvfølgelig anledning til at filosofere lidt over, hvor let adgang den nazistiske flåde fik adgang til København. Nuvel – landsfaderen Thorvald Stauning var blevet advaret. Han var bekendt med Hitlers planer og timing, men valgte bevidst at strække våben. Landsfader eller landsforræder?

Vi fandt, at det var beskæmmende for det danske borgerskab at lægge sig på ryggen for den nærmeste større magt.

Øjnene faldt også på Peder Skram. Snakken faldt uimodståeligt på et sommerhusområde i Lumsås – beboet af ferienydende københavnere, som ikke desto mindre uden varsel af selveste Peder fik sendt et missil direkte ned i sommerhytten. Det var lidt fristende at betegne uheldet som værende dansk diletterteri, men den betegnelse hører sig ikke hjemme i nutiden, og slet ikke når man betragtede missilernes størrelse. De var – og bliver – bygget til at slæbe død og ødelæggelse efter sig.

Her falder ubåden Sælen ind med sin egen alvor.

Personligt har ubåden altid haft en dragende effekt på mig. Jeg har i mange år haft lyst til at se de trange forhold indvendigt – og ikke fra amerikanske krigsfilm. Sælen var såmænd både ”åben” og rede til rundvisning. Vi valgte, at det måtte blive en anden

dag, men netop Sælen var jo en anledning til at minde hinanden om min 50 års fødselsdag, hvor min kusines mand Jørn måtte melde afbud, fordi han var blevet indkaldt til tjeneste i en ørkenkrig i Irak. Hans funktion bestod i at bistå Sælen med reparationer i tilfælde af, at den kom i kamp. Den dag i dag ved jeg ikke, hvorvidt jeg skal beskrive historien som værende vandet eller blot en støvet affære.

Jørn og familie har utvivlsomt scoret kassen på indsatsen. Denne kom imidlertid op til diskussion på fødselsdagen, idet Jørn ikke var hverken soldat, konstabel eller noget lignende inden for flåden, men almindeligt ansat som maskinarbejder på Holmen. Der var naturligvis til lejligheden frembragt en forklaring på, hvorfor

Jørn var draget i felten.

På det tidspunkt var den aktuelle forklaring ikke udviklet og kunne i øvrigt næppe bruges af Jørn på hans mission: *- Jeg gør en forskel.*

På daværende tidspunkt var forklaringen:

- Hvis ikke Jørn havde sagt ja, så risikerede han at miste sit job.

Seks år, et par måneder og en sønderskudt papegøje senere fylder min storesøster så 60 år, hvilket fejres på behørigste vis. Golfkrigen er lagt i den familiære skibskiste, der indeholder et antal emner, som er tabu at drage frem. Det er dagen efter, at vi har valgt at lufte vore lidt omtågede hjernerødder med en portion saltvandsopløsning. Ved snakken om Sælen og Jørns pressede deltagelse i Golfkrigen kommer min kone i tanke om en hændelse aftenen forinden. Hun refererer:

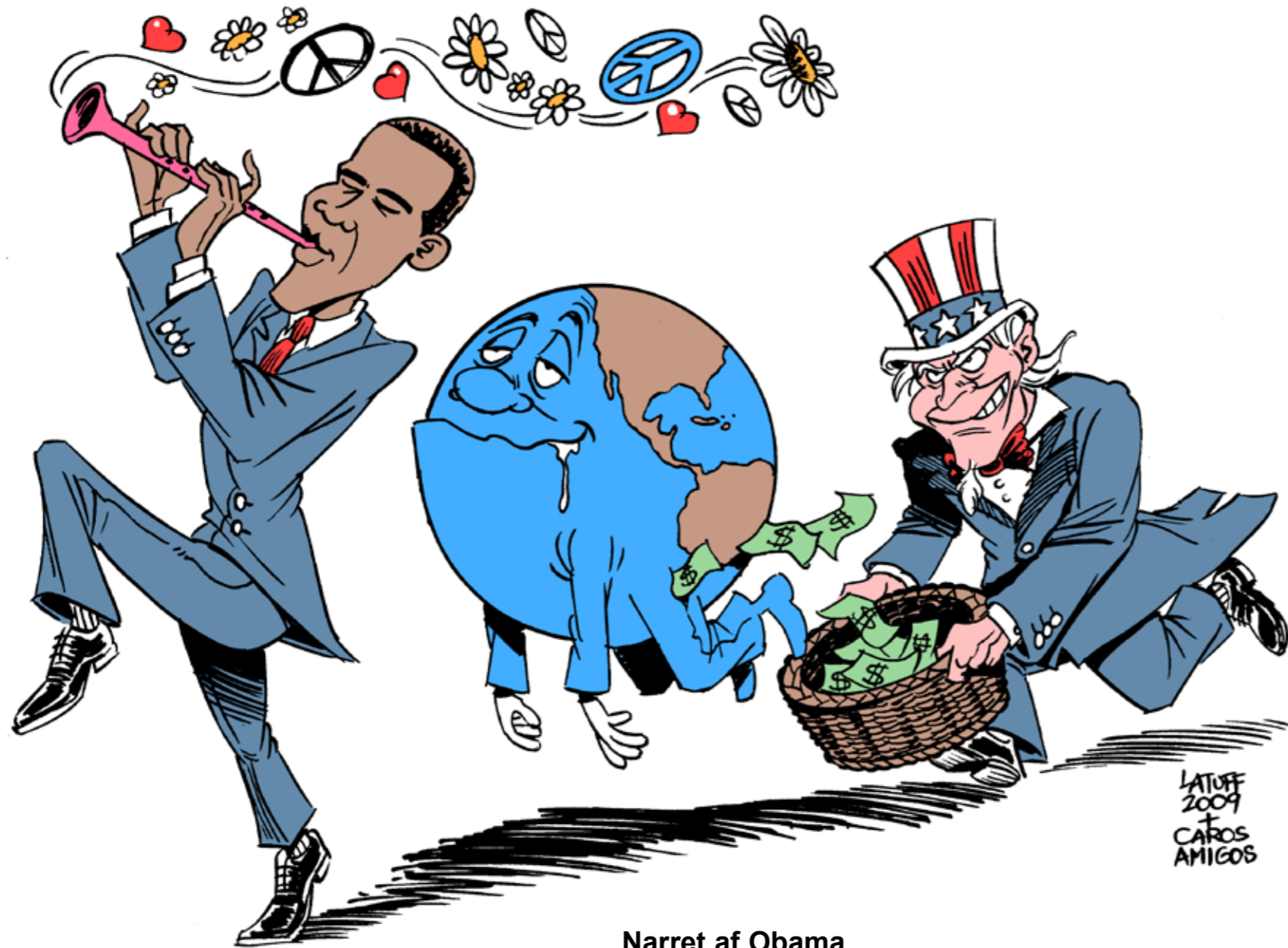
- Det er lidt pudsigt. I går stod jeg udenfor og røg en cigaret sammen med Jørn og Henrik. Henrik spørger så Jørn:

- Hvad skal vi bruge alt vores militære isenkram til? Vi er jo kun en lille nation. Jørn svarer ærligt:

- Selvfølgelig er vi kun en lille nation – og uden fjender tilmed. Men det er jo den store krig ude i verden, vi må forholde os til. Reno

Verden ifølge Carlos Latuff

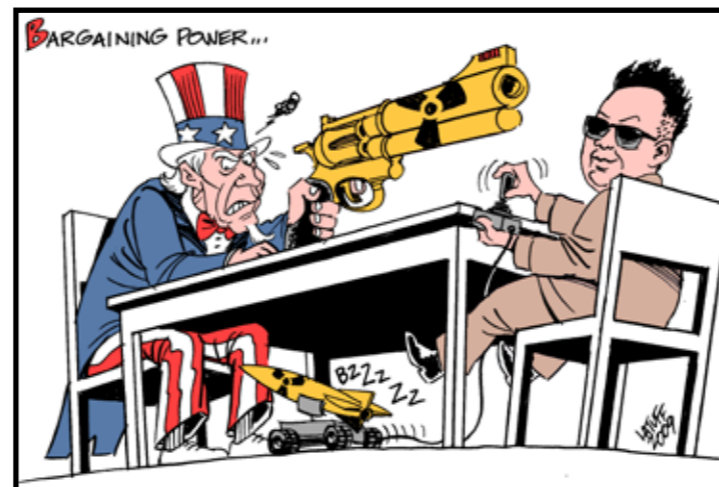
Narret af Obama

Killer Coke

Mor Palæstina og bosættelserne

Nordkorea: Forhandlingens magt

Verden og massakren på tamilerne i Sri Lanka

Har indianerne og regnskoven vundet?

Garcia-regimet vakler

De voldsomme indianerprotester i Peru, der har kostet over 50 indianere og nogle politifolk livet, ser nu ud til at give resultat. Den blodbesudlede præsident Alan Garcia og hans regering er på tilbagetog. Den 16. juni erklærede landets premierminister, Yehude Simonat han planlægger at træde tilbage i løbet af de kommende uger.

Indianernes protester har også udløst et stærkt internationalt pres fra mange latinamerikanske lande og folk og skarpe reaktioner over det meste af verden – men ikke fra den amerikanske eller danske regering. Men nu forlyder det, at indianerne måske har vundet kampen om råstofferne i landets Amazon-regnskove.

Den 16. juni protestredes der også ved det peruanske konsulat i København, og samme dag lovede en af Alan Garcias ledende partifæller at tilbagekalde de love, som har givet udenlandske selskaber lov til at udvinde råstoffer i de jungleområder, som indianerne ejer.

Alan Garcia er socialdemokrat, og nær allieret med USA. Han presede lovene ned over hovedet på indianerne uden en demokratisk proces i forbindelse med en handels-

aftale med USA. Det har også fået FN til at erklære loven forfatningsstridig.

Åbent brev til Perus præsident Alan Garcia

Dette brev blev afleveret til Perus officielle repræsentant i Danmark i forbindelse med demonstrationen ved konsulatet på Esplanaden i København mod massakren på Perus oprindelige befolkning. Den danske bistandsorganisation Ibis arbejder i Peru, og har i samarbejde med Verdensnaturfonden og Oxfam taget initiativ til denne fælles appel, som 18 internationale organisationer bakker op om

Vi skriver for at udtrykke vores dybe bekymring og indignation over de voldelige begivenheder fredag den 5. juni i Bagua i det nordlige Peru, som blev startet af politiets aktion mod en vejblokade på Fernando Belaunde Terry-vejen.

Disse hændelser har ført til tragisk død for medlemmer af det nationale politi, oprindelige folk og indbyggere i området.

Vi ønsker for det første at udtrykke vores kondolence i forhold til familierne til alle disse ofre.

I september 2007 demonstrerede den peruvianske regering et sandt lederskab, da man fremlagde og støttede FN's erklæring om de Oprindelige Folks Rettigheder i FN's Generalforsamling.

I dag handler Deres regering i stærk kontrast til udtrykkelige forpligtelser indeholdt i denne erklæring.

Vi anser protesterne fra de oprindelige folk i Perus Amazonland for at være legitime - også deres påstand om, at dekretterne 1090, 1064 og 1089 samt Loven om Vandressourcer vil påvirke dem direkte, og således krænke deres rettigheder i henhold til ILO-konvention nummer 169, som Peru har ratificeret - herunder retten til at blive hørt, som er beskrevet i konventionens artikel 6.

Med skyldig respekt henstiller vi til Deres regering og til Perus kongres om at:

1: Respektere og forsvare de rettigheder, som er garanteret den oprindelige befolkning gennem forfatningen, herunder retten til forudgående høringer omkring enhver politik og aktivitet, som påvirker dem sådan som det er fastlagt i ILO 169.

2: Stoppe alle voldelige handlinger og genoprette de forfatningsmæssige rettigheder i området samt tillade en passende undersøgelse af situationen og de nylige hændelser.

3: Oprigtigt at indlede en meningsfuld dialog-proces med de oprindelige folks legitime ledere. Det må ske i en form, som er præget af ærlighed og som passer til omstændighederne samt til kulturen og virkeligheden blandt de oprindelige folk.

4: Suspenderingen fra 10. juni af lovdekretterne bør videreføres og blive til en permanent løsning, der respekterer de oprindelige folks rettigheder og holdninger.

Protesten ved konsulatet var indkaldt af en række organisationer blandt andre: IWGIA, Internationalt Forum, Grupo Salvador Allende, Casa Latinoamericana, Rayuela, Tinku, Naturfolkenes Verden, NETLA, LA-Net, Boliviansk-Dansk Forening m.fl..

Peru: Blodet flyder i Amazonas

Af professor James Petras

Først i juni beordrede den peruanske præsident Alan Garcia, en allieret af den amerikanske præsident Barack Obama, armerede kampvogne, helikopter-gun-ships og hundreder af svært bevæbnede soldater til at angribe og splitte en fredelig og lovlige protestorganiseret af medlemmer af Perus oprindelige befolkning i Amazonas, der vendte sig imod udenlandske multinationale mineselskabers ankomst til deres traditionelle hjemlande. Dusinvis af indianere blev dræbt eller er forsvundet, snesevis er blevet såret og arresteret, og et antal peruanske politifolk, som blev holdt som gidsler af de indfødte demonstranter, blev dræbt under angrebet. Præsident Garcia erklærede undtagelsestilstand i regionen for at gennemtvinge sin ensidige og forfatningsstridige udstedelse af tilladelser til mineudnyttelse til udenlandske selskaber, som krænkede amazonas-indianernes traditionelle fællesskabs-landområders integritet.

Hvem er Alan Garcia?

Alan Garcia er ikke ubekendt med regerings-sponsorerede massakrer. I juni 1986 beordrede han militæret til at bombe og beskyde fængsler i hovedstaden, som rummede mange hundrede politiske fanger, der protesterede mod fængselsforholdene – hvilket resulterede i over 400 dokumenterede ofre. Senere afslørede skjulte massegrave snesevis flere. Denne berygtede massakre fandt sted, mens Garcia var vært for en samling af den såkaldte 'Socialistiske' Internationale i Lima. Hans politiske parti, APRA (Den Amerikanske Folkelige Revolutionære Alliance), medlem af 'Internationalen', var beskæmmet over den offentlige fremvisning af dets 'nationalsocialistiske' tilbøjeligheder for øjnene af hundreder af europæiske socialdemokratiske partifunktionærer.

Anklaget for svindel med regeringsmidler og med en inflationsrate, der nåede op på næsten 8.000 % i 1990, fratrådte han sit embede og støttede Alberto Fujimori som præsidentkandidat til gengæld for amnesti. Da Fuji-

mori indførte diktatur i 1992, gik Garcia i selvvalgt eksil i Colombia og senere i Frankrig. Han vendte tilbage i 2001, da korruptionsanklagerne mod ham havde nået forældelsesfristen og Fujimori blev tvunget til at gå af under beskyldninger om at stå bag dødsbrigader og spionage mod hans kritikere. Garcia vandt præsidentvalget i 2006 i kamp mod den pro-indianske nationalistiske kandidat og tidligere officer i hæren Ollanta Humala, takket være finansiel og mediemæssig støtte fra Limas højrefløj, etnisk europæiske oligarker og amerikanske oversøiske 'hjælpe'-agenturer.

Da han var tilbage ved magten, var der ingen tvivl om Garcias politiske og økonomiske dagsorden. I oktober 2007 annoncerede han sin strategi om at placere udenlandske multinationale mineselskaber i centrum for sit økonomiske 'udviklings'-program, mens han retfærdiggjorde den brutale fordrivelse af småproducenter fra fællesskabs-landområder og indfødte landsbyer i 'moderniseringens' navn.

Garcia gennemførte en kongreslovgivning i tråd med den såkaldte 'Amerikanske Frihandelsaftale' eller ALCA, som USA fremmede. Peru var den ene af kun tre latinamerikanske nationer, som støttede det amerikanske forslag. Han åbnede Peru for en udplyndring fra de multinationale uden fortilfælde af dets ressourcer, arbejde, jord og markeder.

Ulovlig udlodning af Amazonas

Sidst i 2007 begyndte Garcia at udlodde enorme bidder af traditionelle indfødte områder i Amazonas-regionen til udnyttelse af udenlandske mine- og energiselskaber. Det var en overtrædelse af en aftale formidlet af ILO i 1969, som forpligter den peruanske regering til at rådføre sig med og forhandle med de oprindelige indbyggere angående udnyttelse af deres jord og floder. Under hans 'åbne dørs' politik voksede mine-sektoren i økonomien hastigt og indtjente enorme profitter fra de rekordhøje verdensmarkedspriser på råvarer

og den voksende asiatiske (kinesiske) efterspørgsel.

De multinationale selskaber blev tiltrukket af Perus lave selskabsskatter og koncessionsafgifter og så godt som gratis adgang til vand og billige, statssubventionerede elektricitetspriser. Håndhævelsen af miljøregulativer blev suspenderet i disse økologisk skrøbelige områder, hvilket førte til omfattende forurening af floderne, grundvandet, luften og jorden i de omgivende indfødte samfund. Gifte fra mineoperationer førte til massiv fiskedød og gjorde vandet udrikkeligt. Operationerne decimerede de tropiske skove og underminerede eksistensgrundlaget for titusinder af landsbyboere, som var beskæftiget med traditionelle håndværk og skovbrug og landbrug til livsfornødenheder.

Profitterne fra mineboomet tilfalder primært de udenlandske selskaber. Garcia-regimet fordeler statsindtægter til sine støtter blandt finans- og ejendomspekulanterne, luksusvare-importørerne og politiske medsammensvorne i Limas tillukkede og dyre, svært bevogtede boligkvarterer og de eksklusive landejendomme.

Da de multinationales profitmargin nåede op på utrolige halvtreds procent og regeringsindtægterne nåede over en milliard amerikanske dollars, savnede de indfødte samfund stadig asfalterede veje, ufarligt drikkevand, elementære sundhedsydelser og skoler. Og værre endnu oplevede de en hastig forværring af dagliglivet, da tilstrømningen af minekapital førte til prisstigninger på basale fødevarer og medicin. I sin årlige rapport for 2008 opfordrede selv Verdensbanken og Londons Financial Times Garcia-regimet til at gøre noget ved den voksende utilfredshed og krisen i de oprindelige samfund.

Afvisning af dialog

Delegationer fra de indianske samfund rejste til Lima for at prøve at etablere en dialog med præsidenten for at gøre noget ved forfaldet af deres land og samfund. Udsendingene blev mødt med lukkede døre. Garcia hævdede, at

'fremskridt og modernisering kommer fra de store investeringer fra de multinationale ... (snarere end fra) de fattige bønder, som ikke har en centavo til at investere med'. Han tolkede appellerne om fredelig dialog som et tegn på svagheit hos de indfødte beboere i Amazonas og øgede tilladelserne til udnyttelseskoncessioner til udenlandske MNS'er stadig dybere ind i Amazon-landet. Han afskaffede bogstavelig talt enhver mulighed for dialog og kompromis med de indianske samfund.

Amazonas-indianersamfundene svarede med at danne Den Inter-Etniske Association for Udviklingen af den Peruanske Regnskov (AIDSESEP). De afholdt offentlige protester i mere end syv uger, som kulminerede med blokeringen af to transnationale landeveje. Dette gjorde Garcia rasende, og han betegnede demonstranterne som 'vilde og barbarer' og sendte politi og militærhæder ud for at undertrykke denne masseaktion. Hvad Garcia undlod at overveje, var den kendsgerning, at en betydelig del af de indfødte mænd i disse landsbyer havde gjort militærtje-

neste og deltaget i krigen mod Ecuador i 1995, mens andre havde fået træning i lokalbaserede selvforsvarsorganisationer. Disse kampveteraner blev ikke skræmt af statsterroren, og deres modstand mod de første politiangreb resulterede i døde både hos politiet og blandt indianerne. Så erklærede Garcia 'krig mod de vilde' og sendte en svær militærstyrke med helikoptere og pansertropper med ordre om at 'skyde for at dræbe'. Aktivister fra AIDSESEP beretter om flere end hundrede dræbte blandt de indfødte demonstranter og deres familier: Indianere blev myrdet på gaderne, i deres hjem og på deres arbejdspladser. Resterne af mange ofre menes at være blevet kastet i slugter og floder.

Konklusion

Obama-regimet har forudsigeligt nok ikke ytret et eneste bekymret ord eller en eneste protest imod en af de værste massakrer på peruanske civile i dette årti – begået af en af Amerikas nærmeste tilbageværende allierede i Latin-

amerika. Garcia, der får instrukser om, hvad han skal sige, fra den amerikanske ambassadør, anklagede Venezuela og Bolivia for at have oppisket 'indianeroprøret' og citerede et støttebrev fra Bolivias præsident Evo Morales sendt til en kontinental konference af indianske samfund, som blev afholdt i Lima i maj måned, som 'bevis'. Han erklærede undtagelsestilstand, og hele Perus Amazonas-region er nu militariseret. Møder er forbudt og familiemedlemmer forbydes at lede efter deres savnede slægtninge.

Over hele Latinamerika har alle de større indianske organisationer udtrykt deres solidaritet med de peruanske oprindelige folks bevægelser. I Peru organiserede sociale massebevægelser, fagforeninger og menneskeretsgrupper en generalstrejke den 11. juni. Af frygt for, at masseprotesterne skal sprede sig advarede El Comercio, den konservative avis i Lima, Garcia om at gøre nogle forsonende indrømmelser for at undgå en almen opstand i byerne. En endags våbenhvile blev erklæret den 10. juni, men de indianske organisationer nægtede at afslutte deres blokade af landevejene, medmindre Garcia trækker sine illegale koncessioner til udnyttelsen af landet tilbage.

I mellemtiden hviler en underlig tavshed over Det Hvide Hus. Vores normalt sludrende præsident Obama, der er så ferm til at citere platheder om mangfoldighed og tolerance og til at lovprise fred og retfærdighed, kan ikke finde et eneste ord i sit forberedte manuskript til at fordømme massakren På snesevis af indfødte indbyggere i Perus Amazonas-område.

Når oprørende menneskerettighedskrænkelser begås i Latinamerika af en marionet-præsident, der støttes af USA, og som følger Washingtons formel om 'frihandel', deregulering af miljørestriktioner og fjendtlighed mod anti-imperialistiske lande (Venezuela, Bolivia og Ecuador), så foretrækker Obama medskyld frem for fordømmelse.

Oversat af Kommunistisk Politik efter Global Research. Mellemoverskrifter indsat af KP.

PS! Det er vel overflødigt at nævne, at den danske regering af lutter respekt for Barack Obama også har undladt at udtale et ord mod massakren. KP

Revolutionær Sommerlejr 2009

Vestsjælland 5. - 9. august

Fra d.5. til 9. august afholdes Revolutionær Sommerlejr 2009 på Vestsjælland under overskriften:

Det handler om at forandre verden - ikke bare forklare den.

Lejren finder bl.a. sin berettigelse i kapitalismens dybe krise, og stiller sig op som en del af det alternativ til det nuværende samfund, som lejren vil pege frem imod.

På lejren er der diskussioner i politiske temaer som den økonomiske krise, krigen mod Afghanistan og Palæstina, reaktionær lovgivning, klima-aktivisme, kulturkamp, 'danskhed' og flygtningepolitik, og imperialismens krige i Afrika.

Lejren er en træning i politisk arbejde, i at diskutere, lytte, reflektere, og

handle. Der er workshops hvor man kan blive bedre til at skrive, male, holde taler, forsvare sig selv og alt det andet der skal til for forandring.

Kulturkampen bliver diskuteret, men afspejler sig også på hyggeaftener med musik, digte, andre indslag og ved at vi er sammen og har det godt.

Kom med på lejr, og vær selv en del af forandringen og alternativet!

**Kontakt Revolutionær sommerlejr
sommerlejr2009@yahoo.dk
eller i Oktober Bogbutikker**

Revolutionær sommerlejr er arrangeret af Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund(DKU), Arbejderpartiet Kommunisterne(APK) og Foreningen Oktober.

En fortælling om to økonomiske verdener der fjerner sig fra hinanden

AF F. William Engdahl

Under den nuværende krise bliver nye globale økonomiske skillelinjer stadig tydeligere

I stigende omfang dukker en dyb opsplitning i globaliseringen af verden frem, som vil være af særdeles dybtgående betydning for fremtiden for G7 nationernes økonomi og politiske stabilitet. Splittelsen går mellem de nationer, der stadig er tilknyttet dollar-zonen, indbefattet landene i eurozonen, overfor de opstigende økonomier - ikke mindst BRIK (Brasilien, Rusland, Indien og Kina). Nye økonomiske markeder og regioner erstatter hurtigt disses totale afhængighed af USA som det primære eksportmarked og den primære kilde til finansielle investeringer.

De langsigtede konsekvenser vil være en forstærkelse af tendensen mod USA's død som politisk og økonomisk supermagt, mens nye dynamiske økonomiske zoner, i begyndelsen hovedsagelig af regional betydning, vil stige frem.

Det ene store aktiv, som nationer som Kina, Indonesien, Indien og Brasilien bibringer til den voksende deling er identisk med hvad der er stigning den gamle industrialiserede verden, USA, UK, Tyskland og EU's, største langsigtede økonomiske problem og belastning. Det er deres demografiske fordel.

Med Rusland som undtagelsen besidder vækstøkonomierne unge, dynamiske og voksende befolkninger. Det er interessant at genopfriske, at den nu glemte historie om det tyske "økonomiske mirakel" før-1914 var baseret på en lignende "himmelighed" - en hurtig og dynamisk ung og voksende befolkning, mens den engelske og franske stagne-rede eller gik tilbage ovenpå den britiske Store Depression i 1873, som førte til en enorm befolkningsudvandring til USA.

Det er ikke tilfældigt, at de ledende politiske eliter i G7 hævder, at den største trussel globalt er den høje fødsels-

rate i udviklingslandene. Ser man bort fra deres forskønnende omskrivninger, så mener de faktisk, at den største trussel mod deres fortsatte kontrol med verdens anliggender er befolkningstilvæksten i de fremvoksende økonomier, da nye udfordrere uundgåeligt vil dukke op.

Nye vækstområder vokser frem

Kina og dets nærmeste handelspartnere er logisk nok i de seneste 18 måneder, da det første chok over den værste finansielle og økonomiske rystelse siden 1930'erne fortog sig, ammen med de andre fremvoksende højvækst økonomier at lede efter alternativer til det døende dollarsystem.

Den nuværende krise er ikke et korttids fænomen, som Ben Bernanke, finansminister Tim Geither eller Barack Obama ønsker, vi skal tro. Den er en afspejling af mere end 65 års fejlagtig amerikansk økonomisk politik, der nåede epidemiske højder med beslutningen om at opgive guldstandarden i 1971. Lad det stå klart, at guldstandarden ikke, så lidt som dens forgængere, var et magisk økonomisk universalmiddel. Men Nixons brud med denne politik i august 1971 tillod Washington at indlede en defacto imperialistisk finanspolitik, som har ruineret en stor del af verdensøkonomien i dens hærgen gennem de sidste 38 år.

I dag kan kontrasten mellem G7 økonomierne, der er på vej ned, og de fremvoksende dynamiske høje befolknings-tilvækst økonomier ikke være tydeligere. G7 nationerne fra USA over Tyskland til Italien kvæles af offentlig gæld - der spænder fra 80% af bruttonationalproduktet i USA til vel over 100% i Italien og rystende 199 % i Japan. Kun Zimbabwe med en gæld på 218 % af BNP overgår dette. Tyskland ligger på godt 77 %.

I kontrast hertil et det af de fremvoksende dynamiske højvækst lande kun Indien, der har en betydelig statsgæld, en arv fra den britiske kolonitid, på

58% af BNP. Brasilien har på trods af en alvorlig gældskrise i 1980'erne i dag en statsgæld på styrbare 45%, mens Indonesien, en af de hurtigtvoksende ny fremvoksende økonomier har 34%. Sydkorea, der har en høj intern opspæringskultur, har en gældsrate på 28% og Kina 18%. Rusland har brugt det nylige boom i olie- og gasindtægter til at betale af på udlandsgælden og gælden til Den International Valutafondsgæld, skønt landet har alvorlige demografiske problemer. Det har ifølge data fra 2008 en BNP gæld på 6%. Landet har desuden langsomt genopbygget sine udenlandske valutareserver oven på krisen sidste år, og har i denne måned nået et niveau på 504 milliarder dollars, hvilket gør dets reserver til de tredjestørste i verden.

Mens økonomierne i USA og EU er fanget i en dobbeltsaks krise mellem voksende statslig gæld og faldende befolkningstilvækst til at tage sig af gælden på lang sigt, så boomer de fremvoksende økonomier i Asien og Eurasien, ligesom Brasilien i Sydamerika, netop fordi de har glæde af dobbeltfordelen ved en lav statsgæld i forhold til BNP kombineret med dynamisk voksende befolkninger.

I Kina, Indien, Indonesien, Brasilien fortsætter den økonomiske vækst sin betragtelige fremgang. Regeringerne er ikke begravet under et tyngende gælds-bjerg, og borgerne ser fortsat optimistisk på fremtiden. Denne forskel mellem de engang rige og de engang fattige vil markere et geopolitisk skifte, der drejede verdenshistoriens akse, når det retrospektivt vil blive vurderet af fremtidige økonomiske historikere

Fanget i dobbeltkrisens greb

Det mest bemærkelsesværdige aspekt ved kriserne er den totale miskreditering af de vestlige akademiske økonomer, indbefattet hver eneste modtager af nobelprisen i økonomi. Deres grandiose teorier, der skulle retfærdiggøre laissez-faire politikken over for den økonomiske globaliseringsmodel, er

blevet bevist at være skæbnesvangert forkerte. De var faktisk ikke meget andet end et gennemskueligt reklame-trick for at retfærdiggøre processen med ensidig globalisering. De er blevet afsløret som kejseren uden klæder, for at bruge termerne fra et af mine favoriteventyr af den danske forfatter H. C. Andersen.

Det dollarsystem, som deres verden har været baseret på siden Bretton Woods i 1944, lider nu voldsomme dødsqualer. Alle de indgreb, som to amerikanske administrationer – Bush og nu Obama – har gået ind for indtil nu, ligesom alle øvrige G7 regeringer, har bestået i at give kraftige og så endnu kraftigere doser finansiel kemoterapi til en døde patient. De stadig højere skattebetalte hjælpepakker til at opretholde en forfejlet finans- og bankmodel via kunstigt åndedræt forværrer blot den underliggende sundhed i den amerikanske økonomi.

De rekordstore amerikanske hjælpepakker siden september 2008, i en periode på kun 10 måneder, har øget den amerikanske statsgæld fra 60% til gigantiske 80% af BNP. Private amerikanske husholdningers gæld er nu på rekordhøje 100% af BNP, betydeligt værre end i det slemme kriseår 1974, hvor det kun var på 40%.

Endnu mere urovækkende er det for enhver udsigt til at vokse ud af USA's økonomiske nedtur, at det længe ventede demografiske fænomen langsomt er begyndt at virke. I de kommende 1 til 3 år vil virkningen af pensioneringen af baby boom-generationen i rekordstort tal sætte ind. De vil være tvunget til at trække deres offentlige sikringsordninger (*a la SP, KP*) såvel som til at sælge de private opsparingsordninger (inve-

steringer i aktier mv.) for at kunne leve som pensionister. I økonomiske termer vil de blive et nettodræn af de amerikanske statsfinanser, mens den stigende arbejdsløshed blandt yngre arbejdere, hvis skattepligtige indkomster er nød-

Kapitalismen har ikke råd til pensionister

vendig for indbetalingerne til den sociale sikringsfond, hurtigt forværrer gældsniveauet til italiensk, japansk eller endog til zimbabweansk niveau. Ledige arbejdere betaler ikke skat. De trækker i stedet på statslige ydelser.

I april i år var det indiske bilsalg 4,2% højere end året før. Detailsalget steg 15% i Kina i det første kvartal af 2009. Kina vil sandsynligvis have en vækst på 7 til 8% i år. Indien på 6% og Indonesien på 4%.

I modsætning hertil trak den amerikanske økonomi sig sammen i sidste kvartal, selv ifølge upålidelige officielle data, med en årlig rate på 6,1%, mens Europa skrumpede med 9,6% og Japan med skræmmende 15%, noget, der kommer på niveau med 1930'erne.

I Vesten plus G7 medlem Japan er bankerne overlånefinansierede og derfor funktionsforstyrrede, regeringerne er paralyseret af gæld, og forbrugerne genopbygger deres enorme gældsbyrder. USA har svært ved at sælge sin statsgæld til attraktive priser. De tre sidste sådanne finansauktioner er gået elendigt. Den største stat, Californien, bevæger sig henimod et totalt finanskræsl. I indeværende finansår vil det amerikanske budgetunderskud overstige 13% af BNP, et niveau sidst set under

2. verdenskrig.

I kontrast hertil er de fremvoksende markederes banker stort set sunde og profitable. Enhver indisk bank, statslig som privat, indhøstede profitter i sidste kvartal af 2008. Regeringerne er i god skatteform. Kina har verdens største reserver af udenlandsk valuta, 2 billioner dollars, og et budgetunderskud på mindre end 3% af BNP. Brasilien indhøster nu et valutaoverskud. Indonesien har reduceret sin gæld fra 100% af BNP for ni år siden til 34% i dag.

Modsat vesten – hvor regeringerne er løbet tør for penge og for kreative ideer og nu beder til, at deres medicin vil virke – har disse lande stadig muligheder. For blot et år siden var deres hovedbekymring en overophedet økonomi og inflation. Brasilien har barberet sine renter væsentligt ned, men kun til 10,25%, hvilket betyder, at de kan sænkes mere endnu, hvis tingene yderligere forværres.

Stemningen i mange af disse lande forbliver overraskende positiv. Deres valutaer værdsættes i forhold til dollaren, fordi markederne anser dem for at have større skatteværdi og bedre udsigt til langtidsvækst end USA. Deres obligationer stiger. Denne kombination af indikatorer, der alle peger i samme retning, er uden fortilfælde.

USA er stadig det rigeste og mest magtfulde land i verden. Dets militær spænder over hele kloden. Selv hvis dets ledere ikke foretrækker at betegne det på den måde, så repræsenterer USA det mest magtfulde uformelle imperium i historien til dato. Men ligesom tidligere verdensherredømmer stødte på en nedgang, der ikke kunne vendes, fra Det spanske Imperium i det 16. århundrede til Det britiske Imperium i det 20. århundrede - glider store globale magter ind i en dødelig nedtur, når de først bliver overbebyrdet med gæld og hænges fast i langsom vækst.

*F. Wilhelm Engdahl er forfatter til bogen "Fuld spektrum dominans: totalitært demokrati i Den nye verdensorden" (Third Millennium Press).
www.engdahl.oilgeopolitics.net.
Oversættelse Kommunistisk Politik.*

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

www.kpnet.dk

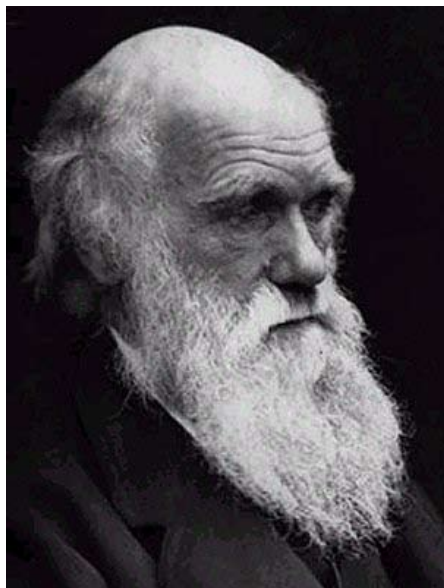
Charles Darwin 1809-2009

Videnskab mod kreationisme

200 år efter Charles Darwins fødsel står hans hovedværk, *Arternes Oprindelse*, fortsat som en søjle i videnskabens udviklingshistorie

Her leverede han grundig bevisførelse for, hvordan den botaniske og biologiske natur har udviklet sig gennem kombinationen af mutationer (tilfældige variationer i arvestoffet) og naturlig udvælgelse, hvor det individ, som har bedst tilpasningsevne, også har størst chance for at overleve. Udtrykket *den bedst egnede* overlever bliver ofte misvisende forklaret med *den stærkeste overlever*, mens det, Darwin sagde, var, at det er den bedst egnede, som overlever. Det er slet ikke altid det samme.

Darwin leverede solid ammunition til en materialistisk og dialektisk opfattelse af naturens biologiske udvikling, til trods for at han måtte bygge på empirisk forskning og ikke havde dagens præcise analyseredskaber til rådighed. I 1800-tallet var dette en eksplosiv teori, som både udfordrede – og var uforenelig med – den allestedsnærværende religiøse metafysik. I udgangspunktet stillede Darwin ikke spørgsmål ved naturteologien og troede knap på sine egne undersøgelser fra omsejlingen med *Beagle*, før beviserne blev overvældende, og han indså, at skabelsesberetningen om jordens tilblivelse på seks dage var en umulighed. Men han holdt bevidst mennesket udenfor i sin første fremstilling i *Arternes Oprindelse*, bortset fra en passus om, at ”der vil blive kastet lys over menneskets oprindelse og dets historie”. Først 11 år senere, i *Menneskets Ophav*, tog han mere direkte fat på antropologien. I mellemtiden var der flere, som udnyttede hans tavshed til at snakke i hans sted og ofte i hans navn. Herbert Spencer – socialdarwinismens ophavsmand – og Francis Galton (Darwins fætter) var blandt dem, som præsenterede reaktionære forvrængninger af Darwins teori overført på sociologi og eugenik

(arvehygiejne). Den førstnævnte var ekstrem individualist og ultraliberalist, som prøvede på at bruge udviklingslæren som forsvar for den stærkestes ret og foragt for svaghed. Galton overførte teorien på intellektuelle karakteristika (eugenik) og hævdede, at civilisationen hæmmede ”den naturlige udvælgelse”, og at en kunstig udvælgelse var nødvendig for at modvirke ”degenerationen”. Darwin afslørede i sin selvbiografi, at han ikke kunne lide Spencer hverken personligt eller idemæssigt, og han tilbageviste i 1871 Galtons fejlfortolkning af udviklingsteorien.

Darwin erklærede sig aldrig åbent som ateist, til dels af frygt for, at det ville gøre det umuligt at få gennemslagskraft for forskningsresultaterne. I offentligheden lod han gerne sine nære meningsfæller, som Thomas Henry Huxley, tage konfrontationerne med præsteskabet og andre af samfundets støtter, som angreb darwinisternes ”uhyrlige” påstand om, at mennesket faktisk nedstammer fra aberne og ikke er skabt af Gud.

Darwin og Marx

Marx og Engels var Darwins samtidige, og Darwins videnskabelige teorier var til stor hjælp, da de udviklede deres materialistiske og dialektiske historieopfattelse. De henviste begge til Darwin ved en række anledninger. Marx fremsendte et eksemplar af *Kapitalen*

til Darwin og fik følgende svar den 1. oktober 1873:

”Jeg takker for den ære, De har vist mig ved at fremsende Deres store arbejde, Kapitalen, og skulle af hjertet ønske, at jeg var en mere værdig modtager med større forståelse for det omfattende og vigtige tema politisk økonomi. Skønt vore undersøgelser har været højst forskellige, er det min opfattelse, at vi begge oprigtigt stræber efter udvidet kundskab, og at dette sikkert i det lange løb vil være til øget glæde for menneskeheden.

Deres Charles Darwin”

Da han tog afsked med sin ven og kampfælle Karl Marx på Highgate i 1883, udtalte Friedrich Engels:

”Akkurat som Darwin opdagede udviklingslovene for den organiske natur, opdagede Marx udviklingsloven for menneskets historie: det enkle faktum, som frem til da var tildækket af ideologisk ugræs, nemlig det at menneskets først måtte have mad, drikke, husly og klæder, før det kan engagere sig i politik, videnskab, kultur, religion osv. Videre, at produktionen af de umiddelbare materielle nødvendigheder, og følgelig det økonomiske udviklingsniveau, som mennesker har opnået under en given epoke, danner det grundlag, som statsinstitutionerne, retsopfattelserne, kunsten og også de religiøse forestillinger, som hersker, er udledt af. Og at det derfor er i dette lys, at de må forklares, i stedet for den modsatte vej, som det har været tilfældet indtil nu. Men dette er ikke alt. Marx afdækkede også den særlige udviklingslov, som styrer dagens kapitalistiske produktionsmåde, og det borgerlige samfund som denne produktionsmåde har skabt. Opdagelsen af merværdien kastede pludselig nyt lys over spørgsmål, hvor alle tidligere undersøgelser, foretaget af såvel borgerlige økonomer som socialistiske kritikere, havde famlet i mørke.”

(Friedrich Engels’ tale ved Marx’ grav, Highgate, London, den 17. marts 1883)

Metafysikken lever

Dele af Darwins teori kunne ikke sikkert efterprøves, mens han endnu levede. Men i begyndelsen af det 20. århundrede leverede videnskaben det endelige bevis på, at han havde ret. Og nye beviser kommer til. Darwin ville have blevet henrykt over fundet af det 47 millioner år gamle fossil "Ida". Det næsten komplette og derfor helt unikke fossil viser efter al sandsynlighed at være en af vore stammødre fra perioden, hvor aber og halvaber (lemurer) skilte deres udviklingslinjer under evolutionen.

- Dette fossil viser os, hvem vi er, og hvor vi kommer fra. Dette er et fossil helt fra roden af vores stamtræ – så komplet og detaljeret, at vi ret og slet kan sige, at vi ved, hvordan det hele startede, siger Jørn Hurum ved Geologisk Museum ved universitetet i Oslo til Forskning.no. Tidligere har forskerne bare kunnet gætte. De har fundet en tand her og en finger der og har ikke engang vidst, om delene stammede fra samme individ eller art.

Få om nogen seriøs forsker tør i dag rejse tvivl om udviklingslæren. Også kirken er blevet nødt til at justere enkelte af sine dogmer, selvsagt uden at fornægte Guds styrende hånd og ideen om, at mennesker står i en særstilling og er "skabt i Guds billede".

Metafysikerne har til gengæld forsøgt sig med sine egne "modvidenskaber" for at slå videnskaben tilbage. Religiøse kreationister går med på elementer i udviklingslæren, såsom at livet på jorden har udviklet sig fra enklere til mere komplicerede former. Men her passer de på at snige Gud ind ad bagdøren. For hvordan og hvorfor denne udvikling har fundet sted, ved vi ikke noget om, hævder de. Og de insisterer på, at det kan vi heller ikke vide. Det forbliver en overnaturlig hemmelighed, som vi i vår menneskelige utilstrækkelighed aldrig kommer til at få svar på. For dem er den eneste mulige forklaring, at det er en "ånd", som står bag det hele. (Hvem eller hvad som skulle have skabt denne ånd eller gud, har de derimod ikke svar på).

Et sådant syn deles ikke bare af åbne idealister og metafysikere, men også af

enkelte folk, som omtaler sig som materialister. De sidstnævnte slags "holder døren åben", for de mener, at kun den virkelighed, som kan sanses og erfares direkte, er virkelig. En stol, man føler på, er virkelig. Derimod kan mennesket – af højst naturlige årsager – ikke erfare, at jorden blev til. For disse kvasimaterialister bliver det dermed umuligt at fastslå, hvordan dette skulle være sket, siden ingen har oplevet det. Dermed skulle de være "sande" materialister!

Men sande materialister erkender, at der findes en objektiv virkelighed, som vi ikke kan erfare med sanserne alene, en objektiv virkelighed som eksisterer helt uafhængigt af menneskene, og at vore forestillinger og tanker har sine rødder i denne objektive virkelighed og ikke vice versa. Fossiler og bjergarter fra klodens nedkølingstid har f.eks. givet grundlag for stadig mere nøjagtige beregninger af, hvornår og hvordan jorden blev til for 4,5 milliarder år siden. Dette er objektiv kundskab.

Religionens greb

Set i lyset af det formidable forskningsmateriale, som underbygger Darwins teori såvel som andre sider ved en materialistisk og dialektisk opfattelse af jordens tilblivelse og udvikling, er det nærmest ubegribeligt, at blot én ud af tre indbyggere i USA, et land, som ligger i teten på mange områder inden for videnskaben, accepterer evolutionslæren! To ud af tre nægter følgelig at acceptere det "uhyrlige" faktum, at mennesket er en udviklet abe. De fleste amerikanere insisterer på, at menneskene er skabt af Gud for seks tusind år siden. Dette sejlvivede religiøse bagstræberi er naturligvis ikke et rent kristent eller vestligt fænomen. Islam og jødedommen er lige så afhængige af at føre uforsonlig kamp mod al materialistisk-dialektisk udviklingslære.

Darwinismen og materialismen er også under konstant angreb i et land som Norge.

- Evolutionslæren er en håbløs teori, som skolebørn ikke bør indoktrineres i. En så finstemt natur må være designet af Gud, siger f.eks. zoolog og ornitolog ved Stavanger Museum, Kolbjør Skjipesnes, til Stavanger Aftenblad. Han argu-

menterer såkaldt "videnskabeligt" imod udviklingslæren og forsvarer af ideen om "intelligent design".

- Jeg synes, dette er et problem for ledelsen ved museet, at de har ansatte, som åbenbart ikke har kompetence inden for det, de skal formidle om, siger biolog Nils Christian Stenseth til Forskning.no.

Der er en fare for, at dette eksempel ikke er enestående. Alt for mange forskere i videnskabelige miljøer er påfaldende stille i forhold til angrebene, som med jævne mellemrum kommer på udviklingslæren, ikke fordi de ikke forsvarer den, men fordi de ikke ønsker at stikke hovedet for meget frem eller strengt holder sig til deres eget fagområde. Men heldigvis findes der en række gode undtagelser. Jørn Hurum og hans kolleger er på en sådan måde eksempler til efterfølgelse.

Naturens dialektik

Darwin afviste, som vi nævnte indledningsvis, at udviklingslæren ikke var en lære for den stærkestes absolutte ret eller et forsvar for at "luge ud" i arvematierialet, sådan som socialdarwinister og nazismens ideologer er de mest ekstreme forfægttere af. Udviklingslæren er dynamisk og dialektisk, ikke mekanisk. Med ændringer i ydre vilkår som kulde, tørke, nye rovdyr eller adgang til mad kan f.eks. det, som i udgangspunktet var en artsmæssig minoritetsform, den "svageste", blive den stærkeste og bedst tilpassede.

Med sin *Menneskets Ophav* ville Darwin vise slægtsbåndene direkte imellem menneske og det øvrige dyrerige, og at mennesket som art også er udviklet gennem naturlig udvælgelse. Ikke mindst forsøgte han at påvise, at den menneskelige civilisation, som snarere værner om de svage end udrydder dem, står i diametral modsætning til udvælgelsesprocesserne forstået som eliminering af tidligere former. Den naturlige udvælgelse virker ikke bare til at udvælge fordelagtige organiske forskelligheder og egenskaber, men også instinkter. Sociale instinkter udviklet og udvalgt i dyreriget er i evolutionsprocessen blevet fusioneret med rationel intelligens og er kulmineret i menneskeslægten. Sådanne

instinkter har, i samspil med rationaliteten, ændret menneskets udviklingshistorie, ved at de har tilgodeset opførelse, som er anti-selektiv: moralsk uddannelse, omsorg for de syge og funktionshæmmede, social indgriben til fordel for de underprivilegerede osv. På samme måde ser man anti-tesen til det naturlige udvalg: naturlig udvælgelse vælger civilisationen, som i sig selv er en fornægtelse af den naturlige udvælgelse. Netop i denne vurdering af forholdet imellem natur og civilisation ligger nøglen til at forstå dialektikken i Darwins materialistiske teori om kontinuitet.

Avanceret udvælgelse

Udviklingsloven om den naturlige udvælgelse er ikke bare motoren i evo-

lutionen, den undergår også selv en udviklingsproces, den er underlagt sin egen lov om udviklingsmæssig mangfoldighed. Når nye arter og former udvikles, vil de gamle som regel dø ud. Men også her udvikler der sig mere avancerede former for udvælgelse, som fremmer altruisme og gensidig afhængighed. Dette står i strid med naturen, fordi det er velkendt, at former for gensidig hjælp, samarbejde og endog omsorg forekommer ganske ofte blandt dyrene, særlig i de tilfælde, hvor det har vist sig at være til evolutionens fordel.

Her aner vi kompleksiteten i naturens dialektik: et vedvarende, modsætningsfyldt og interaktivt samspil i naturen selv og imellem natur og samfund.

Dialektikken, læren om, at alle ting står i forbindelse med hinanden og virker tilbage på hinanden, kan ikke låses inde bag trange rammer. Nogle ”marxister” har gjort det til en pointe at foretage en skarp adskillelse imellem naturdialektik og dialektikken anvendt på menneskesamfundenes udvikling. På dette grundlag har de blandt andet kritiseret Stalin og hans glimrende brochure om den dialektiske og historiske materialisme. Selvsagt er der ikke identitet imellem naturen og menneskesamfundet. Men menneskene og menneskesamfundet står i et evigt og gensidigt forhold til naturen, og dialektikkens lov gør sig gældende over det hele.

DDF Korea har ret til at forsvare sin suverænitet

Udtalelse fra Venskabsforeningen Danmark – DDF Korea, 15. juni 2009.

Det er i dag ni år siden, Nord- og Sydkoreas ledere havde første topmøde og underskrev 15. juni Nord-Syd-Fælleserklæringen. Der er desværre ikke meget at fejre. Det var ganske vist starten på en lovende periode i Koreas historie i retning af samarbejde og forsoning. Men den periode blev brat afsluttet i 2008, da Sydkoreas nuværende konservative præsident Lee Myong Bak kom til magten. Med støtte fra USA kvittede han Nord-Syd-Fællesaftalerne og genindførte den kolde krig i Korea. Konfrontation erstattede den koreanske forsoning og samarbejde. Lee-styret ønsker genforening af Korea, men reelt kun efter Tysklandsmodellen. Man taler om et ”regimeskifte”. Det vil sige betingelsesløs nordkoreansk overgivelse og indlemmelse i det kapitalistiske Sydkorea, der huser amerikansk militær bastion med 37.000 permanent stationerede soldater og over 1000 atomvåben. Samtidig truer Lee-styret sammen med atommagten USA Nordkorea med ”forebyggende taktiske kernevåbenangreb”, og Lee-styret leger med ilden ved at afholde tilbagevendende meget aggressive fælles amerikansk-sydkoreanske krigsøvelser vendt imod Nordkorea. Det skete senest i marts 2009.

På samme tid har vi set USA, Japan

og Sydkorea føre an i en international politisk og medie-hetzkampagne imod Nordkorea, der i april og senest den 12. juni 2009 førte til, at FN’s Sikkerhedsråd vedtog yderligere sanktioner imod Nordkorea og gav grønt lys for kontrol af al nordkoreansk fragt overalt i verden.

Påskuddet for vedtagelsen af Sikkerhedsrådets seneste resolution nr. 1874 var DDF Koreas anden underjordiske atomprøvesprængning den 25. maj 2009 samt nogle nordkoreanske missiler i koreansk farvand. Man påstår, at DDF Korea er et meget farligt land, der truer sikkerheden i Nordøstasien.

Men kendsgerningerne er, at DDF Korea føler sin selvstændighed truet og militært og økonomisk presset af USA, der har ført an i en 60 år lang blokade imod DDF Korea. DDF Korea ønsker ikke at overgive sig og underlægge sig USA’s overherredømme. DDF Korea har naturligvis ret til at afprøve og udvikle sit nødvendige og tilstrækkeligt afskrækkende forsvar.

DDF Korea udgør ikke en militær trussel imod sine naboer. Til sammenligning har Sydkorea et forsvarsbudget, der er 40 gange større og langt mere højteknologisk. Og USA’s militærbudget er større end resten af verdens til- sammen.

Hvor er præsident Obamas højt besungne kursændring om ”mindre

magt mere forståelse og dialog” blevet af? Den gælder tydeligvis ikke i Korea.

Venskabsforeningen Danmark-DDF Korea støtter DDF Koreas ret til selvstændighed, til at udvikle et effektivt selvforsvar og til selv vælge sin egen socialistiske samfundsmodel uden for amerikansk overherredømme. Vi understreger samtidig målet om et atomvåbenfrit Korea – både i Nord og Syd.

Vi protesterer over sanktionerne imod DDF Korea. De kan kun medvirke til at eskalere den aktuelle krise og konfrontation. Sanktioner og trusler har aldrig løst noget problem i Korea.

Vi kræver stop for den amerikansk ledede militære oprustning i Sydkorea og regionen omkring, samt krigsøvelserne i Sydkorea.

Vi kræver, at USA omgående skifter kurs i Korea, stopper truslerne, blokaden og dæmoniseringen af nordkoreanerne og indgår i ny dialog med DDF Korea til erstatning for de kuldkastede sekspartsforhandlinger. Det er et afgørende nødvendigt første skridt for at stoppe den eskalerende krise i Korea til gavn for freden i Korea og Nordøstasien.

Anders Kristensen
formand

Rige lande holder FN's klimaforhandlinger som gidsel

Den 12. juni afsluttedes to ugers FN-klimaforhandlinger i Bonn.

”Den amerikanske regering har blokeret for fremskridt i forhandlingerne, og selv om EU's rolle ikke har været helt så negativ, så fejler de, fordi de ikke har ydet en aktiv indsats for en fair løsning på klimakrisen,” siger Line Kirk, der er *NOAH Friends of the Earth Denmark* repræsentant ved forhandlingerne.

Obama-administration lever ikke op til sit ansvar i Bonn, og når de løber fra deres ansvar, mindskes udsigterne til en retfærdig, rimelig og effektivt aftale ved FN-konferencen i København til december.

EU, der på linje med USA er blandt de største historiske udledere af drivhusgasser, har undladt at vise lederskab i forhandlingerne og har holdt sig tavs over for USA's obstruktion. Processen hæmmes desuden af en række utilstrækkelige forslag fra forskellige rige lande. Japan har f.eks. fremsat et faretruende lavt forslag om, at landet kun vil levere en reduktion på 8 % af drivhusgasudledningerne under 1990-niveauet inden 2020. USA's forslag om at komme tilbage på 1990-niveauet inden 2020 er også helt utilstrækkeligt.

EU's nuværende holdning om en 20 % reduktion til 2020 (30 % i tilfælde af en international aftale) er heller ikke nok. Der er ifølge klimaforskerne brug for, at de industrialiserede lande – samlet set – leverer hjemlige reduktioner af drivhusgasemissionerne på mindst 40 %

frem til 2020. Altså reduktioner uden offsetting – dvs. uden køb af billige reduktioner i udviklingslandene. Det er minimumskravet for, at vi kan undgå katastrofale klimaændringer.

”Valget af præsident Obama har på verdensplan skabt håb om, at USA ville spille en ledende rolle i at løse klimakrisen, som de mere end nogen anden nation på jorden er ansvarlig for. Desværre har vi erfaret, at Obama-administrationens holdninger, lyder foruroligende meget som det, vi tidligere har hørt fra George Bush. EU synes uvillig eller ude af stand til at vise lederskab og holde USA ansvarlig,” udtaler Line Kirk fra *NOAH Friends of the Earth Denmark*.

I modsætning til industrilandenes træghed udviser mange delegationer fra udviklingslandene stærke holdninger, og de kræver en rimelig og retfærdig klimaafnede. Alliancen af Små Østater kræver, at industrilandene skal forpligte sig til større reduktioner, således at den globale temperaturstigning holdes under 1,5 °C.

Bolivia kræver tilbagebetaling af den industrialiserede verdens klimagæld. El Salvador og Paraguay holder stærkt på beskyttelse af oprindelige folks rettigheder. Det er alarmerende, at EU og de industrialiserede lande heller ikke under disse klimaforhandlinger i Bonn vil acceptere det behov, der er for finansiel støtte og teknologisk samarbejde for at

sætte udviklingslandene i stand til at tackle klimaforandringerne. Disse penge skal gives i tillæg til den nuværende udviklingsbistand, i erkendelse af den klimagæld, som de rige lande har til udviklingslandene.

”De industrialiserede lande er nødt til at påtage sig deres historiske ansvar og tilbagebetale deres klimagæld. Udviklingslandene skal opretholde deres stærke position om klimaretfærdighed. En retfærdig aftale, der samtidig tager højde for klimaforskeres bud på, hvor meget det er nødvendigt at reducere udledningerne med, er den eneste vej frem for verden,” siger Line Kirk.

Af *NOAH Friends of the Earth Denmark*

Norden bør bryde med EU's klima-aftale

Danmark og Sverige bør bryde med EU's utilstrækkelige ambitioner på klima-området, så Norden i fællesskab kan gå foran for at få en god klima-aftale i København, udtaler Ditte Staun fra Folkebevægelsen og bakker op om den norske statsministers udmeldinger.

”De nordiske lande ønsker at gå foran for at få en god klima-aftale i København. Derfor er det vigtigt, at vi stiller med fælles positioner til forhandlingerne,” sagde Norges statsminister, Jens Stoltenberg, søndag aften forud for de fem nordiske statsministres uformelle sommermøde i Island.

- Folkebevægelsen opfordrer på det kraftigste Lars Løkke Rasmussen og hans kolleger i Sverige og Finland til at bakke helhjertet op om Stoltenberg, selvom det vil være et brud med EU-linjen. FN siger meget klart, at der er brug for en reduktion af CO₂-udslip på mindst 40 pct. – ellers bliver konsekvenserne uoverskuelige. Derfor er det helt utilstrækkeligt, når EU har aftalt kun at ville binde sig til mål på op til 30 pct. Lad Norden vise vejen, som vi har gjort det før, udtaler Ditte Staun, som er talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

Af Folkebevægelsen mod EU

Opgaven

**at betjene og beskytte Bourgeoisiet
og dets tilhørende interesser, - og modsat:
overvåge, mistænkeliggøre
holdninger og udtryk
der ikke følger disse -
og infiltrere, splitte og nedkæmpe
lovligt anmeldte demonstrationer, -
det et måden og metoden -
Bourgeoisiets politiske politi arbejder**

NB

Hvad sker der?

Forsvaret har bestilt tonsvis af udueligt udstyr, men i det nye forsvarsforlig, der skal forhandles på plads inden 1. juli, står der flere penge til forsvaret på regeringens dagsorden, efter forsvarskommissionens mening omkring 1,2 milliarder. I forvejen har forsvaret et budget på 20 milliarder. Derefter skal der i efteråret tages beslutning om indkøb af nye kampfly, og det handler ikke om småpenge heller.

Politiet gik ind i 2009 med et underskud på 340 millioner. I maj viste det sig, at underskuddet var 150 millioner større. Nu bevilliges der 300 millioner for at få ansat flere folk – fratrædelsesgodtgørelser og konsulentbistand i hælene på politi-reformen har et stort medansvar for dette.

80 % af Skats it-projektmål i 2008 er slået fejl. Siden 2001 har statens it-projekter givet 862 millioner i underskud. Det er ikke et nyt problem. I 2001 blev skylden skudt på dårlig ledelse for Amanda og andre store it-skandalesager.

Det nys indgåede forlig med regionerne rettede op på nogen af de mest iøjnefal-

dende nedskæringer som følge af kommunalreformen. Der skal nok også falde nogle smuler af til kommunerne; nu er det jo kommunalvalg-år, og stemmetænkningen er nok noget af det, der ødsles flest kræfter på.

Imens svindler og bedrager ikke bare Stein Bagger, men banker og finanshuse, medicinal- og kemivirksomheder, entreprenør- og byggefirmaer, it-firmaer og transportfirmaer på livet løs. Der svindles med EU-tilskud og fifles med moms og meget andet.

I England gribes den ene højtstående politiker efter den anden med fingrene i kassen. Helle Thorning-Schmidts svigerforældre, Glenys og Neil Kinnock, har samlet hævet op mod 70 millioner kroner i løn og diæter fra EU-institutionerne gennem de sidste 15 år. Det er næsten ikke ulovligt, det handler bare om at udnytte reglerne til det yderste.

Fælles for det hele er, at vi i bunden kommer til at betale på den ene eller den anden måde. Det kan godt være, at de fleste har råd til mad på bordet, men antallet af konkurser, tvangsauktioner og fagedudsættelser stiger så det allerede nu er to-tre gange højere end sidste år. Antallet af arbejdsløse, antallet af hjemløse, antallet under fattigdomsgrænsen (endskønt regeringen ikke vil fastsætte en sådan) stiger.

Kvaliteten af vores samfund forringes, uddannelserne skræddersys efter mindstemål, den billigste mad er den dårligste, arbejdsduelighed er formålet med sundhedssystemet, kvantiteten, ikke kvaliteten af vores arbejde måles, sundhedsfarlige produkter sælges frit på markedet, og der stilles kun mini-

male krav til produktionen om ikke at skade miljøet og klimaet. Et valgssystem, hvor det er umuligt at få reel indflydelse på samfundets udvikling, kaldes demokrati.

Det er på tide, kære venner, at gøre op med kapitalismen, før Danmark bliver oversvømmet. Miljøkatastroferne er begyndt, og udeligheden af det eksisterende system er i gang med at nedbryde vores samfundsstruktur indefra. I stedet må vi sammen fuldføre nedrivningen og bygge noget nyt, hvor mennesker, dyr og planter kan trives på jorden. Det er noget af det, vi skal bruge Revolutionær Sommerlejr til.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 16-19

Tirsdag i ulige uger 13-16

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14 - 17.00

Kommunistisk Politik i sommerperioden

I sommerperioden kommer KP med 3 ugers interval.

Nr. 14 udkommer den 10. juli – Nr. 15 den 31. juli.

Derefter genoptages udgivelsen hver 14. dag.

Redaktionen

Udsat og udsættelse

Krisen gør ondt – for nogle mere end andre.

På toppen af dansk samfunds pyramide kan spekulanter sagtens tabe voldsomme beløb, men det er sjældent, det betyder hjemløshed. De rige har dækket sig ind. Det samme kan man sige om spekulanterne, heriblandt Stein Bagger, som stadig mangler at gøre rede for 220 millioner kr. På trods af svindel, bedrageri og dokumentfalsk er han sluppet med en byretsdom på 7 år, som efter ”god opførsel” reduceres klækkeligt. Systemets partiskhed over for borger-skabet kommer klart til udtryk, når anklageren ikke pr. automatik trækker en så principiel sag i Landsretten. Det kan være, at han får lov til at afsone straffen i form af samfundstjeneste som studievært på TV2. Vi husker endnu Kurt Thorsens samfundstjeneste på Københavns Rådhus.

Det står anderledes til med det brede lag i samfundspyramidens bund: I årets tre første måneder har 105.452 familier været gennem fagedretten, hvilket er en stigning fra sidste år på 28.000, svarende til 36 pct.

Så kan det vel heller ikke blive værre, skulle man synes – men jo. Tvangsauktionen eller udsættelsen af lejeboligen forekommer nemlig først et halvt år efter, at fyringen er modtaget, så ifølge økonom Kim Valentin, Finanshuset i Fredensborg, vil udsættelserne først toppe senere i år, oplyser Berlingeren. Det forventes, at mindst 5.000 familier i år gennem fagedretten vil ende med udsmidning.

Nu er der nogle, der mener, at der ikke er noget, der er så dårligt, at det ikke er godt for noget. I hvert fald har krisen betydet, at Københavns Byret har ansat flere folk for at kunne klare alle udsættelses-”forretningerne”. Hvor mange udsættelser skal der til, før arbejdsløshedskurven vender?

Unge, kvinder og ældre står i forreste række, når krisen kradser.

De hører til de udsatte, mange udstødte af arbejdsmarkedet og mange udsatte af boligmarkedet.

Faglig kommentar

Ifølge det Nationale Forskningscenter for Velfærd (SFI) blev 75 pct. af alle udsatte sidste år hjulpet og genhuset på den ene eller anden måde, men de resterende 25 pct. dukkede aldrig op på en ny adresse og betragtes som hjemløse i teknisk forstand. Såfremt dette forholdstal holder stik, så vil det forøge de subsistensløses rækker med mere end 1.250 familier i år.

Det kan man da kalde social deroute!

Det må formodes, at enkelte løser situationen uden Folkeregistrets kendskab, men de mange berørte står jo ikke alene tilbage med arbejdsløshed og manglende bolig, men også med sociale tragedier, som kan give sig udslag i splittede familier.

Nu er der jo ingen i det danske spørgs-målsramte kongerige, der er i tvivl om sammenhængen mellem krisen og den sociale deroute. Det er lige så krystalklart, at det er de nyligt ramte af arbejdsløsheden, der har sværest ved at klare eksempelvis boligudgifterne. Kommunistisk Politik har ikke været i stand til at lave videnskabelige analyser over de subsistensløses fordeling på alder eller geografi, men ungdommen ser igen ud til at blive ramt hårdt på begge fronter: arbejdsløshed og boligmangel.

I hvert fald er arbejdsløsheden blandt

unge (16-24 år) på blot ét år vokset med 125 pct. – altså betydeligt mere end en fordobling. For denne aldersgruppe er der kun kontanthjælp, starthjælp eller i bedste fald dagpenge at ty til – og for de sidstes vedkommende er den ret groft beskåret.

For mange unge medfører arbejdsløsheden tillige, at uddannelsen bliver afbrudt og kun for fås vedkommende bliver genoptaget igen. Det er med andre ord konsekvenser for livet, der af kapitalister, som er skyldige i krisen, tørres af på de unge.

I modsætning til de gængse toner fra politikere og såkaldte økonomiske eksperter er der ikke udsigt til, at krisen tager en anden drejning inden for de næste to et halvt år, altså tidligst i løbet af 2012. Ugebrevet A4 vurderer på baggrund af tidligere skøn fra Finansministeriet og Det Økonomiske Råd, at de har været alt for optimistiske. Hvis deres nuværende skøn på den konto skal sættes ind i realistiske forhold, så ”vil den økonomiske vækst forblive negativ frem til og med 2011”.

Ugebrevet retter en kritik, som er grundigt underbygget, på alt for positive udsagn om de mulige økonomiske udviklinger i Danmark. Politikere, økonomiske ”vismænd” og finansfolk over en bred bank har tydeligvis interesse i at gyde olie på vandene. Alle kneb bringes i brug for at undgå, at småsparere bliver endnu mere bekymrede og trækker egen kapital og i anden omgang tæppet væk under de fortsatte spekulationsbobler.

De sidste bobler ser nemlig ikke ud til at være bristet endnu. Pensionskassernes formuer er udset til at afløse bankkapitalens krak. Dette vil inddrage hundredtusinder af arbejderfamilier, der i falsk tryghed i årtier har sparet op i sikker forvisning om, at deres penge blev bedst forvaltet hos spekulanterne.

Krisen gør ondt – og ondt kan blive værre.